

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 438

HET BRUIDJE UIT AMERIKA

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

HET BRUIDJE UIT AMERIKA.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Mister Harvey in garens.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Onder de reizigers, die te Southampton aan wal stapten, na een voorspoedigen overtocht te hebben gemaakt met de Transatlantische mailboot „King Edward”, bevonden zich een rijzig Amerikaan van omstreeks vijftig jaar, die vergezeld was door twee dames, de een nauwelijks 18 jaar, met een door blonde krullen omringd, lief gezichtje, quitige blauwe oogen en kuiltjes in de wangen, de ander een dame van onzekeren leeftijd, die de vier kruisjes zeker reeds achter den rug had, maar zich blijkens haar geheele uiterlijk liever de tong zou hebben afgebeten, dan dit te erkennen.

De heer was Josuah Harvey, fabrikant van garens en die gerangschikt werd onder de honderd rijkste mannen in den staat Pensylvania, het jonge meisje was zijn dochter Alice, de dame van onzekeren leeftijd was zijn zuster, Miss Arabella.

De drie reizigers hadden een suite van vijf der fraaiste hutten bewoond, op het promenadedek gelegen en de heer Harvey had voor den over-

tocht, die negen dagen geduurd had, dan ook de kapitale som van 5000 dollar moeten betalen.

Het was half een zaken- half een plezierreis, die de rijke fabrikant had ondernomen, zooals uit het vervolg van dit verhaal zal blijken.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen het reusachtige schip meerde aan een der groote aanlegpielen in de haven van Southampton en met de onscheping van de drie duizend passagiers en van de geweldige hoeveelheid bagage, werd aanstonds een aanvang gemaakt.

Op vijf plaatsen werd een loopplank uitgelegd en aanstonds verliet een vijfdeubbele stroom van reizigers het prachtige zeekasteel.

De machtige kranen begonnen hun werk bij het uitladen der groote bagage en de kade bood op deze plek een levendigen aanblik.

De reizigers spoedden zich aanstonds naar alle richtingen, maar verreweg de meesten begaven zich naar een der stations, teneinde hun reis dadelijk te vervolgen, meerendeels naar Londen.

Tot hen behoorde ook Josuah Harvey.

Het was een zeer lange trein, die naar de hoofdstad van het Vereenigd Koninkrijk vertrok en daar drie uren later zou aankomen.

De rijke garefabrikant had zich reeds van te voren van biljetten voorzien en hij had al spoedig met zuster en dochter een goed plaatsje uitgezocht in een coupé eerste klasse.

Alice bleek eigenlijk gezegd geen rasechte Amerikaansche te zijn, want zij keek met groote belangstelling naar alles wat haar vreemd was en stak die belangstelling zelfs niet onder stoelen of banken, maar gaf er met luide stem uiting aan, tot groot misnoegen van haar tante, die in de steenvaste overtuiging leefde, dat er op aarde geen geluk en geen schoonheid bestaanbaar was — tenzij in het land van de Sterren en Strepen.

Zij vond de wagons te klein, het station te donker, de prijzen te hoog, het eten in den restauratiewagen miserabel, de conducteurs onbeleefd, de trein te langzaam en het weer erbarmelijk — ofschoon het voor Engeland werkelijk heel goed weer was en de zon scheen.

Nauwelijks had de trein het station verlaten, of Alice plaatste zich voor een der portieren en keek naar het voorbijschietende landschap.

Harvey echter had een financieel blad uit zijn zak gehaald, zoo juist gekocht, hetwelk hij ijverig begon te bestudeeren.

— Kijk toch eens, vader — wat een mooie landhuizen! riep Alice opgetogen uit, terwijl zij keek naar eenige lang niet slechte villa's, die op eenigen afstand van den spoorbaan waren gelegen.

Daar zij geen antwoord kreeg, wendde zij het blondgelokte hoofdje om en riep verontwaardigd uit:

— Maar, oude heer — zit je daar nu werkelijk weer in je ellendige geldblaadjes te lezen? Is er dan niets wat je aandacht waard is in dit land?

— Heel aardig, kind, heel aardig! bromde Harvey, zonder zijn lectuur te staken.

— Je zegt heel aardig, en je kijkt niet eens! hernam Alice pruilend. Vindt u niet tante, dat vader een vreeselijke oude man is?

— Ik vind dat je vader groot gelijk heeft met geen acht te slaan op jouw dwaze geestdrift voor een paar heel gewone, nog al leelijke huizen! antwoordde Miss Arabella op gemelijken toon. En ik wilde nu werkelijk, dat je je hier

althans in Engeland afleerde, mij altijd met den titel van tante aan te spreken!

Bij het hooren van deze woorden hief de heer Harvey voor een oogenblik de oogen van zijn blad, en wierp over de groote ronde brilleglazen heen een schuinschen blik op zijn zuster.

— De Hemel weet of zij gelijk heeft met haar dat te verzoeken! mompelde hij voor zich heen.

En wel mocht de rijke garefabrikant dit bij zich zelf zeggen, want hij was niets meer of minder van plan, dan een poging te ondernemen, Miss Arabella, zijn zuster, aan een echtgenoot te helpen!

Daaraan was een heele roman verbonden.

Mijnheer Harvey was sedert vele jaren weduwnaar, en zijn dochter kon zich zelfs haar moeder ternauwernood herinneren.

Maar de heer Harvey bleek hierdoor nog volstrekt niet gepantserd te zijn tegen de pijlen van het liefdegodje, want sedert eenigen tijd had hij een meer dan gewone attentie aan den dag gelegd voor zijn particuliere secretaresse, een jonge dame van 28 jaar, bevallig en schrander, en deze attentie was al heel spoedig overgegaan in een jongensachtige verliefdheid, die mijnheer Harvey, al was hij dan over de vijftig, verbaazende uitgaven deed doen op het gebied van bloemen, bonbons, autouitstapjes en plaatsen in de Opera.

Om kort te gaan — de garefabrikant wenschte te hertrouwen.

Er was echter een klein struikelblok — en dat luisterde naar den naam van tante Arabella.

Sinds den dood van zijn vrouw was zijn zuster in zijn huis binnengekomen, om daar het huishouden te besturen, en wat dat aangaat kon Harvey tevreden over haar zijn.

Zij wist de bedienden uitstekend onder appél te houden, zij was zuinig waar het moest, zij arrangeerde zijn partijen, en zij hield een wakend oogje op zijn dochter, een echte wildzang, bij wie nu en dan de teugels wel eens wat strak mochten worden aangetrokken.

Harvey had dus zekere moreele verplichtingen tegenover zijn zuster, die niet jong meer, en allesbehalve mooi was, en hij dacht met een bezwaard hart aan het tijdstip, waarop hij haar zou moeten bekennen, dat hij opnieuw in het huwelijksbootje zou stappen, waarin voor haar dan geen plaats meer zou zijn.

En zoo had het hem een zeer eenvoudige oplossing toegeschenen, ook zijn zuster in de veilige haven des huwelijks binnen te loodsen.

Maar daar de heer Harvey niet blind was voor haar gemis aan uiterlijk schoon, zoo had hij gemeend, aan heeren vrijers een zekere tegemoetkoming te moeten bieden, in den vorm van een flinken bruidsschat, die 500.000 dollar zou bedragen.

Op discrete wijze werd dit openbaar gemaakt — maar de garenfabrikant moest tot zijn bittere teleurstelling al spoedig tot de ervaring komen, dat zelfs dit lokaas niet in staat was de zienswijze der heeren ten aanzien van schoonheid en karakter van Miss Arabella in voor haar gunstigen zin te wijzigen.

Want het moet gezegd worden, dat Miss Arabella niet alleen niet schoon, maar ook niet zeer beminnelijk was.

Zij was zeer critisch aangelegd, zij was bits, hooghartig, snibbig, en tot overmaat van ramp verbeeldde zij zich, dat zij artistieke gaven had, mishandelde een prachtige Bechstein vleugel en zong daarbij, niet geheel zuiver en toch ook niet geheel valsch, liederen, die aan de bloemen, de maan, en vooral ook aan de liefde gewijd waren.

Miss Arabella deed aan sport.

Zij tenniste, zij bestuurde zelf haar kleine auto, zij roeide, en zij kon dagen achtereen op de golflinks doorbrengen.

Aldus was Miss Arabella, en mijnheer Harvey begon met schrik in te zien, dat zijn kansan niet alleen in de stad zijner inwoning, maar in den geheelen staat Pennsylvania en zelfs in de gansche Unie, met den dag en met het uur geringer werden.

Men kende er Miss Arabella, en juist omdat men haar zoo goed kende, bleef men op een veiligen afstand, en liet zich zelfs niet verlokken door de 500.000 dollar.

Toen dacht mijnheer Harvey aan Europa, meer in het bijzonder aan Engeland.

De koers van den dollar was op dat tijdstip nog zeer hoog en vijf honderd duizend dollar was toch op zijn minst 6.000.000 francs, 60.000.000 Mark en ongeveer 600.000.000 Kronen.

Was het werkelijk aan te nemen, dat een Franschman, een Duitscher of een Oostenrijker ongevoelig zou blijven voor het aanbod van een dergelijken bruidsschat?

De heer Harvey besloot zelf het antwoord op deze vraag te gaan halen.

Hij was toch reeds sedert eenigen tijd voornemens, naar Londen te reizen, om daar persoonlijk connecties aan te knooien met afnemers van zijn product, zijn eigenzinnig dochtertje had reeds lang den wensch te kennen gegeven, Europa eens te zien — en zoo kon hij dus als het ware drie vliegen in een klap slaan — hij kon het nuttige met het aangename verbinden!

Het is niet zeker of miss Arabella zeer nauwkeurig op de hoogte was van dit sluwe krijgsplan van haren broeder, maar in ieder geval maakte zij geen tegenwerpingen, toen hij haar het voorstel deed, als chaperonne op te treden van Alice, de moeilijk te besturen wildzang.

Misschien zeide ook in haar binnenste een geheime stem haar dat zij wellicht in Albion een hart zou vinden, gelijk gestemd met het hare en toebehoorend aan een man, die haar naar waarde zou weten te schatten en dit in daden zou omzetten, door haar naar het altaar te voeren.

Wat Alice betreft — zij had het gezelschap van haar tante aanvaard zooals men een onvermijdelijke natuurramp aanvaardt, zonder te morren en zonder in verzet te komen.

Zij was ook niet van plan, zich haar feestelijke stemming te laten bederven door de wrange opmerkingen van de in zoovele opzichten teleurgestelde Arabella en zoo genoot zij met volle teugen van dit eerste reisje naar de oude wereld.

Zij had dan ook in het geheel geen acht geslagen op de opmerking van haar tante, maar had zich weder naar het portierraam gekeerd en keek naar buiten.

Omstreeks een uur later stopte de trein in Winchester om reizigers in en uit te laten.

Het portier van de coupé waarin de rijke garenfabrikant en zijn dames hadden plaats genomen, werd geopend, en een jonge man trad binnen, met een vrij zwaar valies in de hand en in een smaakvol sportcostuum gekleed.

Hij had nauwelijks een stap in de coupé gedaan, of de stem van Arabella, die soms als een mes kon snijden, snerpte:

— Mag ik er uw aandacht op vestigen, mijnheer, dat hier nog meer personen in de coupé zitten? U loopt over mijn teenen!

De jonge man bloosde flauwtjes, stamelde een

excuus en tilde niet zonder moeite zijn zwaar valies in het bagagenet.

— Heeft u niet gelezen, mijnheer, dat men in deze coupé niet mag rooken? klonk opnieuw de bitse stem van tante Arabella.

— Ik wilde mijn sigaret juist uit het raampje werpen, miss! zeide de jonge man, thans duidelijk verneembaar en met volmaakte hoffelijkheid, maar toen keek hij tante Arabella met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan — en tante Arabella keek terug.

En zij keek in een gladgeschoren, jong, knap gelaat, waarin twee heldere bruine oogen vrijmoedig rondkeken, overwelfd door de fraaiste wenkbrauwen, welke zij nog ooit zag — zelfs in Amerika, zooals zij met eenigen spijt moest bekennen.

De jonge man beschikte voorts over een volkomen gaaf gebit, met prachtige, sterke, sneeuw-witte tanden, zijn kleur was lichtgebruind, alsof hij lang in de buitenlucht had doorgebracht en zijn haar was lichtblond, dik en krullend.

Tante Arabella had dit spoedig genoeg in zich opgenomen en liet — inwendig natuurlijk — een soort goedkeurend gebrom hooren.

Wat Alice betreft — ook haar scheen het uiterlijk van den nieuwen passagier wel te bevallen en ook zij keek hem aan, al was het dan ook misschien niet zoo openlijk en niet zoo doordringend als tante Arabella.

De oude heer Harvey had den nieuwen reiziger nauwelijks opgemerkt, want hij was nog altijd verdiept in de lezing van het financieele blad.

Na een oponthoud van vijf minuten zette de trein zich weder in beweging.

Wonderlijk genoeg scheen het landschap plotseling niet meer dezelfde aantrekkingskracht op Alice uit te oefenen.

Daarentegen scheen zij haar aandacht thans te verdeelen tusschen den zooeven ingestapten jeugdigen reiziger en een zak bonbons, dien zij zooeven uit de reistasch van haar tante had opgedolven.

Wat den jongen man betreft, hij had het jonge meisje, dat schuin tegenover hem zat, een paar malen met nauwelijks verholen bewondering aangekeken en vervolgens had hij een financieel blad uit den zijzak van zijn jas gehaald en had zich daarin verdiept.

Maar zoo belangrijk schenen de koersnoteringen toch niet te zijn, of hij vond herhaaldelijk gelegenheid, zijn lectuur af te breken, teneinde over zijn blad heen, een steelschen blik op zijn bevallige medereizigster te werpen.

De reis had verder zonder incidenten plaats, zooals het in reisbeschrijvingen heet, en slechts een paar minuten over tijd reed de lange trein Victoria Station binnen.

De portieren werden opengeworpen en de reizigers maakten zich gereed om uit te stappen.

Mijnheer Harvey had een valies uit het net genomen en dit voorbeeld werd gevolgd door tante Arabella.

Het voorwerp was echter tamelijk zwaar en gleeed uit haar handen — om terecht te komen op den voet van den onbekenden, knappen medereiziger.

— Pardon, mijnheer! riep tante Arabella verschrikt uit. Ik deed het niet met opzet!

— Daarvan ben ik overtuigd, Miss! hernam de jonge man met een beminnelijken glimlach. Het had niets te beteekenen — mijn voeten zijn in den oorlog wel aan andere mishandelingen blootgesteld geweest.

— Heeft u meegevochten? liet tante Arabella zich ondanks zichzelf ontvallen. O, wat vreeselijk interessant!

— Het was misschien interessant, Miss — maar het was nog iets anders ook! hernam de jonge man op ernstigen toon. Maar laat mij zoo vrij zijn dit zware valies even voor u op het perron te plaatsen! Gij zult mij ook wel toestaan een kruier voor u te roepen?

En met het meeste gemak tilde hij het zware valies op, steeg uit den trein, plaatste het op het perron en greep als het ware in de vlucht een witkiel, die hem voorbijstooft en dat alles met een zekerheid, die duidelijk bewees dat het reizen voor hem geen geheimen meer had, maar ook dat hij gewend was, te worden gehoorzaamd.

Hij nam vervolgens hoffelijk den hoed af voor de geheele familie, maar blijkbaar zeer speciaal voor Alice en verwijderde zich, om zich in het gewoel op het perron op te lossen.

Toch was hij niet zoo spoedig verdwenen, of hij had nog gelegenheid gehad te hooren, hoe Harvey tot den kruier riep:

— Die valiezen naar het hotel Cecil!

En daarop liet de garenfabrikant er onmiddellijk op volgen, terwijl hij zich tot een kleinen

corpulenten heer wendde, die zich met moeite een weg baande door het gedrang, om in zijn nabijheid te komen en hem op vroolijken toon toeriep:

— Heel aardig dat je gekomen bent, Elderton! Ik had er waarlijk niet op durven rekenen! Laat ik je mogen voorstellen aan mijn zuster Arabella en aan mijn dochter Alice!

J. v. K.
is de heerlijkste Cigaret,
welke bestaat.

Hoofdstuk II.

Tante Arabella wil een avontuur beleven.

De kleine dikke heer boog en toen hij zijn hoed afnam bleek het, dat zijn geheele schedel volkomen ontbloot was van alles wat naar haar-groei zweemde.

Zijn knikker was volkomen glad, zooals een ei of een billardbal glad is en hij glansde, alsof hij zorgvuldig iederen morgen met wrijfwas werd behandeld, hetgeen niettemin, zooals de heer Elderton zelf bezwoer, geenszins het geval was!

Integendeel, deze spekgans was uitsluitend te danken aan de natuur, zooals hij niet ophield te verzekeren.

De baardgroei van mijnheer Elderton was nooit zeer overvloedig geweest en toen het hem bij het laten staan van een baard op kin en wangen gebleken was, dat deze zeer ijl en daarenboven vuurrood waren — toen had hij er voor altijd van afgezien met dit mannelijk sierraad te pronken en het gevolg was geweest dat zijn hoofd bedriegelijk veel geleek op een Edammer kaasje, hier en daar beplant met kleine oneffenheden.

Toch was het geen onaangenaam uiterlijk — verre van daar!

Het was een vriendelijk, bol gezicht, met roode wangetjes, een coquet neusje, en tintelende, bruine oogen, waarboven zich wenkbrauwen welfden, die voortdurend als in de opperste verbazing waren opgetrokken.

Elderton was met de grootste zorgvuldigheid gekleed, zonder een fat te zijn.

Hij kon prat gaan op het bezit van een voortreffelijke waschvrouw, die zijn overhemden en

boorden als het ware met moederlijke zorg behandelde, zijn das was met een meesterhand gestrikt, zijn jacquet was een waar gedicht, en de vouw in zijn pantalon had de scherpte van een messnede.

Mijnheer Elderton had driemaal gebogen, schudde nu Harvey de hand, alsof hij hem den arm uit het lid wilde rukken, en zeide met een hoog stemgeluid:

— Aangenaam je van dienst te kunnen zijn, Harvey! Ik hoop dat wij zaken zullen doen! Ik kan je reeds nu wel zeggen, dat ik, als je garen nog zoo goed is als voor den oorlog, voor een half millioen van je kan afnemen! Nu, wij spreken er nog wel over! Ik geloof dat hier een consortium gevormd wordt, dat een contract met je wil sluiten voor de levering van een zeer groote partij garen voor het leger! Het is uitgelekt op de beurs, en ik moet je zeggen dat er al heel wat over te doen is geweest, want de waarheid bovenal — men kan het niet billijken, dat zulk een reusachtige bestelling naar het buitenland gaat! Men voert aan, dat Engelsche fabrikanten evengoed in staat zijn, prima garens te leveren als welke Amerikaan ook! Je weet dat ik daar anders over denk — heel anders! Ik ben geen chauvinist! Geef mij het beste wat er is — de rest kan mij niet schelen! Ik hoop dat de dames een goede overtocht hebben gehad? Geen zeeziekte? Geen last van het stampen? Des te beter, des te beter! Het is hier nog wat frisch voor den tijd van het jaar, maar de barometer loopt vooruit — hij loopt werkelijk hard vooruit! Is dat alle

bagage die gij hebt? Neen natuurlijk. Dat was een domme vraag! Gij hebt natuurlijk reeds een hotel besteld? Dat spreekt vanzelf — dat spreekt vanzelf.

De groothandelaar in garens had dit alles op bijna dezelfde toonhoogte afgeraffeld, zichzelf antwoord gevend op alle vragen, en zijn glinsterende bruine oogen beurtelings op het drietal vestigend, waarvan de beide dames met eenige verbazing en ongeduld dezen woordenstroom over zich lieten heengaan.

Harvey scheen echter zijn zakenvriend reeds goed te kennen, en greep hem lachend bij den arm, terwijl hij zeide:

— Alles is in orde, Old sport! Laten we gaan, want de kruier wordt al ongeduldig! Wij logeeren in het Hotel Cécil, je blijft natuurlijk bij ons dineeren?

— Wanneer het de dames niet inconvenieert, wanneer zij willen aanzitten met zoo'n onverbeterlijken babbelkous als ik ben — dan heel graag! Ik had eigenlijk afslager moeten worden, of lid van het Lagerhuis, of kwakzalver — het is trouwens bijna hetzelfde! Ik ben mijn roeping misgelopen — in de garens kan ik mijn talenten als spreker niet zoo ten toon spreiden, als ik wel gaarne zou willen!

— Maar je kunt je concurrenten bedotten! merkte Harvey droogjes op. En ga nu maar mede — wij moeten ons een weinig verfrisschen, maar wij rekenen er op, dat je met ons aanzit! Het doet mij werkelijk genoegen, dat je ons bent komen afhalen!

— Zou een oud zakenvriend dat hebben nagelaten? riep Elderton verontwaardigd uit. Ik zou het mijzelf nooit vergeven hebben, als ik mij het genoegen had laten ontslippen, dadelijk kennis te maken met je bekoorlijke dochter, en je charmante zuster!

Elderton liet deze woorden vergezeld gaan van een nieuwe buiging voor de beide dames, en ontblootte opnieuw zijn glimmenden schedel, zonder eenige terughouding, en alsof hij zeer trotsch was op dit onderdeel van zijn uiterlijk.

Al pratende was het viertal de breede trap afgedaald, en stond nu in de nauwe Fleet Street, waaraan het station gelegen is.

Elderton stak zijn vingers tusschen de tanden, en floot als een volleerde hotelportier om een auto.

Dadelijk kwam er zulk een voertuig aanrijden, en allen stapten in.

— Alles hier in orde? vroeg Harvey glimlachend, toen de auto zich in beweging zette. Nog altijd geen huwelijksplannen? Behoor je nog steeds tot het gilde der jonggezellen? Schaam je Elderton!

— Dat doe ik, dat doe ik! riep Elderton op drukken toon. Ik schaam mij als ik opsta, ik schaam mij als ik mij ter ruste begeef! Maar de zaak is niet zoo eenvoudig, als jij het je voorstelt! Ik ben rijk — en daarom zou ik heel wat vrouwen kunnen krijgen, wie het alleen om geld te doen is. Maar dat wil ik niet — dat wil ik per sé niet! Ik heb het er op gesteld, om, als ik ooit mocht trouwen, een vrouw in mijn huis binnen te voeren, die een beetje om mij geeft! En dat zal lastig zijn — dat zal drommels lastig zijn! Ik ben niet jong meer — bij de vijftig, ik ben verre van mooi — en ik kan mij met den besten wil van de wereld niet voorstellen, hoe ooit een vrouw op mij verliefd zou kunnen worden! En daarom denk ik, dat ik wel ten eeuwiggen dage jonggezel zal blijven! Het is jammer — erg jammer — vreeselijk jammer — maar er is niets aan te doen!

— Nooit den dag prijzen voor den avond, mijnheer Elderton, zeide tante Arabella. U kunt nooit weten wat er nog gebeurt! Ik ben nooit gewend geweest om een blad voor den mond te nemen — en daarom zeg ik, dat ik U heelemaal niet leelijk vind! U is geen Adonis, verre van daar, maar u heeft een heel prettig, opgewekt gezicht! Het doet iemand heusch goed, naar u te kijken!

— Meent u dat, miss Arabella — meent u dat waarlijk? riep Elderton opgewonden uit. Daarmee maakt u mij tot den gelukkigsten van alle menschen! Dat is nog nooit tegen mij gezegd! Ik — ik apprecieer het bijzonder!

— Dat mag je wel doen, Elderton — want mijn zuster staat er voor bekend, dat zij niet zoo bijzonder complimenteus tegenover heeren is uitgevallen! merkte Harvey lachend op. En vertel mij nu eens, of je ons aan een paar introducties kunt helpen, hier in Londen! Ik ben hier voor zaken, maar mijn dames willen zich natuurlijk wat vermaken, en een partij, een bal, een soirée — dat alles zou haar zeker welkom zijn!

— Maar dat spreekt toch vanzelf — dat is zoo duidelijk als glas! riep Elderton uit. Het treft uitstekend — over drie dagen is er juist een groote soirée in het huis van den Amerikaan-

schen gezant, dien ik persoonlijk zeer goed ken, en het zal mij zeer gemakkelijk vallen, je daar te introducereeren!

— Dolletjes! riep Alice uit, terwijl zij vroolijk in de handen klapte. Daar gaan we toch zeker naar toe, Pa?

— Ja, wildzang, ja! antwoordde Harvey lachend.

— U gaat toch mee, tante? vroeg het jonge meisje, zich tot Arabella wendend.

— Waarom zou ik niet meegaan? vroeg deze dame op bitsen toon. Je gelooft toch zeker niet dat ik tango, foxtrott en matchiche heb geleerd, om ze voor de musschen te dansen?

— Hahaha! die is heel goed — die is voortreffelijk! riep Elderton uit en hij lachte, tot de tranen hem in de oogen schoten, alsof tante Arabella den besten kwinkslag had verteld, dien hij nog ooit had gehoord.

Deze dame keek hem dan ook een weinig verwonderd en met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en ging toen voort:

— Ik hoop dat mijnheer Elderton ook voor mij een introductie zal weten machtig te worden! Het zal zeker wel belangwekkend zijn, er valt allicht iets te beleven!

— Te beleven, miss Arabella? herhaalde de groothandelaar verwonderd. Meent gij dat?

— Dat zal ik je wel zeggen, Elderton! antwoordde Harvey, stil voor zich heen lachend. Mijn zuster snakt naar een avontuur — dat is alles! Zij leest in de Amerikaansche bladen dagelijks van ontvoeringen, aanrandingen op den openbaren weg, romantische huwelijken, gevaarvolle achtervolgingen — en zij beklagt er zich bitter over, dat haar nooit iets dergelijks is gepasseerd! Zij wandelt alleen op eenzame wegen — men berooft haar niet! Zij zit in een afgelegen landhuis, laat op den avond voor haar wijdgeopend raam — men schaakt haar niet. Kortom, zij beklagt zich over de eentonigheid van haar bestaan, en zij zou er, geloof ik, de helft van haar persoonlijk fortuin voor over hebben, als daar verandering in werd gebracht.

Arabella had haar broeder een boozen blik toegeworpen en de lippen op elkander genepen

Toen zeide zij koeltjes:

— Ik weet niet of het pas geeft, Josuah, zoo iets mee te deelen aan een heer, dien ik nog geen kwartier ken! Intusschen is het de waarheid, dat ik wel eens een weinig spanning, een

weinig emotie zou willen beleven — en daar acht ik mijzelf volstrekt niets minder om!

— Integendeel! Integendeel! riep Elderton uit, terwijl hij zoo hoog van zijn voorbankje opsprong, dat hij zijn hoogen zijden hoed bijna tegen de zoldering had plat gedrukt. U heeft groot gelijk — spanning en emotie, dat is alles in het menschelijk leven! Ook ik heb daarna wel eens verlangd — tot dusverre vruchteloos helaas! Ik ben eens van mijn paard gevallen, ik heb een steen op mijn hoofd gekregen, dien een onhandig metselaar van een steiger liet vallen, ik heb eens midden op Trafalgar Square een draai om mijn ooren gehad van een dame, die ik aansprak, omdat ik haar van achteren voor iemand anders van mijn kennissen hield — en dat is alles!

— Nu, veel is het niet! hernam tante Arabella minachtend. Maar het is toch in ieder geval beter dan niets!

— Op reis is ons ook al niets gebeurd! riep Alice met een ondeugend glimlachje uit. Ja toch — in den trein van Southampton naar Londen heeft tante haar zwaar valies laten vallen op den voet van een knappen jongen man!

De zuster van den garenfabrikant haalde de schouders op en zeide bits:

— Houd op met je dwaasheden, Alice! Als je denkt dat ik dat een avontuur noem — dan vergis je je deerlijk!

— Wat niet is, kan nog komen, Miss Arabella! riep Elderton uit. Misschien heeft het lot nog wel een of andere verrassing voor u in petto.

Men veranderde nu van onderwerp van gesprek, en na eenigen tijd hield de auto stil voor het Hotel Cécil.

Daar het toen pas vijf uur was, nam Elderton afscheid met de belofte, dat hij om half zeven weder present zou zijn, om met Harvey en zijn dames te dineeren.

De schatrijke garenfabrikant had zijn kamers telegrafisch besproken en men geleidde hem dan ook aanstonds naar een suite van vijf vertrekken op de tweede verdieping, die voor hem, zijn zuster en zijn dochter bestemd waren.

De groote bagage werd reeds een uur later gebracht en allen konden zich dus behoorlijk kleeden voor het diner.

Want het was hun bekend, dat men vooral in het Hotel Cécil zeer veel werk maakte van het diner-toilet.

Daar de slaapkamers van de twee dames door

een tusschendeur met elkander in verbinding stonden, hadden zij alle gelegenheid, onder het aankleeden met elkander te praten.

— Zeg eens tante — vertel mij nu eens eerlijk, hoe u hem eigenlijk wel vindt? vroeg Alice, terwijl zij bezig was haar satijnen schoentje aan te trekken.

— Een beetje klein, een beetje kaalhoofdig, een beetje druk — maar anders niet zoo kwaad! antwoordde tante Arabella, een tikje hijgend, want zij was juist bezig een nieuw corset dicht te rijgen.

— Over wien heeft u het? riep Alice verbaasd uit.

— Over wien anders dan Elderton! klonk het antwoord.

— Och, aan Elderton denk ik natuurlijk niet! Ik meen dat jongemensch in de coupé!

— Meen je hem? Een charmante, heel beleefde, goedopgevoede en knappe jonge man!

— Dat is nu juist mijn meening, tante! riep Alice terug. Jammer dat wij niet eens zijn naam weten!

— Waarom?

— Och — zoo maar!

Het tweede schoentje werd aangetrokken en Alice sprong op en ging voor den grooten spiegel staan, om haar bevallig figuurtje nogmaals aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

En zij zag er inderdaad allerliefst uit in haar blauwzijden toiletje, niet al te zeer gedecolleteerd, dat haar slanke gestalte uitnemend deed uitkomen.

Een oogenblik later verscheen tante Arabella in haar slaapkamer, gekleed in donkerroode zijde, het volle blonde haar — een van haar weinige sieraden — torenhoog opgemaakt, de armen tot boven de ellebogen bloot.

— Maak mijn japon van achteren eens dicht, kind! verzocht zij.

Alice wendde zich van den spiegel en deed wat haar verzocht werd.

— Hoe oud schatte u hem, tante? vroeg zij eensklaps.

— Dat zei hij toch zelf — bij de vijftig!

— Goede hemel — ik dacht dat hij niet ouder was dan vier- of vijf en twintig! riep Alice verschrikt uit.

— Over wien spreek je dan eigenlijk?

— Natuurlijk over den jongen man in de coupé!

— En ik praat over Elderton! hernam tante Arabella ongeduldig. Dat jonge mensch in de coupé zal zeker niet ouder dan 25 zijn geweest! Maar meisje — wat voer je toch uit? Geloof je dat mijn japon goed zal zitten als je het eerste haakje aan het derde oogje vastmaakt? Waar zijn je gedachten toch?

— Neem mij niet kwalijk, tante! mompelde Alice. Ik ben een beetje onhandig naar het schijnt!

Zij haakte de japon nu naar behooren dicht en de beide dames waren nu gereed om zich naar de groote, weelderig ingerichte eetzaal van het hotel te begeven.

Alice ging op de deur van haar vaders kamer kloppen en vond hem juist bezig, zijn rok aan te trekken.

— Ben je klaar, vadertje? vroeg ze. Kom dan maar spoedig mee!

Op het oogenblik dat het drietal de logeervertrekken zou verlaten, keek Harvey zijn zuster vorschend aan, knikte goedkeurend en vroeg toen eensklaps:

— Waarom heb je eigenlijk je diamanten broche niet aangedaan, Arabella?

— Voor het diner? Is dat niet een weinig parvenuachtig? Ik wilde haar bewaren tot op de soirée bij den Amerikaanschen gezant!

— Je kunt bij die japon, die je overigens uitstekend staat, heel goed je diamanten broche aandoen! hernam de garenfabrikant, Het hindert volstrekt niet als de menschen zien dat je — dat je niet geheel en al onbemiddeld bent!

— Wacht dan maar even! zeide tante Arabella.

Zij ging haastig haar kamer binnen, ontsloot een muurkast, waarvan zij den sleutel in haar zak had gestoken, nam er een eenvoudig ijzeren geldkistje uit, opende ook dit en lichtte er een broche — als men het voorwerp zoo noemen mag — van buitengewonen omvang uit.

Het was een soort gouden plakkaat van driehoekigen vorm, dat om den hals werd bevestigd met behulp van een gouden ketting en daarenboven op het corsage kon worden vastgestoken met een speld van hetzelfde metaal.

Deze gouden driehoek was bezet met zeven rijen diamanten, welke naar beneden toe in lengte afnamen, terwijl ook de steenen zelven hoe langer hoe kleiner werden.

Aan de punt van den driehoek hing een peer-vormige diamant van buitengewone grootte,

prachtig geslepen en die alleen zeker minstens 20.000 dollar waard was!

Zestig jaren geleden had de grootvader van miss Arabella voor dit kostbare, hoewel eigenlijk niet zeer smaakvolle stuk 140.000 dollar moeten betalen — en men achtte dat toen algemeen zeer goedkoop.

Thans was het zeker het dubbele van dat bedrag waard.

Tante Arabella deed het flonkerende juweel met welgevallen om haar dunnen hals, bekeek

zich in den spiegel, zette het ijzeren kistje weder weg, sloot de kastdeur en voegde zich bij de beide wachtenden op de gang.

— Zoo mag ik het zien! riep Harvey uit. Je ziet er uit als een koningin uit een sprookje, Arabella!

— Geloof je? vroeg zijn zuster met een coquet lachje. Laten we ons haasten, anders zijn de beste plaatsen weg — wij moeten een stoel reserveeren voor Elderton!

Hoofdstuk III.

Eenige nieuwe personages.

De groothandelaar in garens was een man van de klok en precies om half zeven verscheen hij op den drempel van de eetzaal, keek eenige oogenblikken zoekend rond en richtte toen zijn schreden naar het tafeltje, waaraan Harvey en de beide dames gezeten waren.

Hij boog druk eenige malen achtereen en begon toen op zijn levendigen, radden toon:

— Ik hoop toch dat ik u niet heb laten wachten? Dat zou ik mijzelf nooit vergeven hebben! Mijne dames, mijn compliment! Gij ziet er uit als rozen aan den tak! Miss Arabella, ik moet u...

In eens hield hij op en bleef met open mond en wijd opengesperde oogen naar het diamanten sieraad kijken, dat straalde en fonkelde, vonken spatte en de oogen bijna verblindde door zijn glans.

Tante Arabella glimlachte zelfbewust en vroeg toen op den onschuldigen toon van de wereld:

— Wat wilde u zeggen, mijnheer Elderton? Waar keek u zoo naar?

— Ik — wel miss Arabella, ik heb in mijn leven tamelijk veel diamanten gezien, maar zoo vele en zoo kostbare zag ik er, geloof ik, nog nooit vereenigd op den boezem eener vrouw! Ik maak u nogmaals mijn compliment — het roosje is vorstelijk bedauwd!

— Charmant gezegd! merkte Alice met een gichelend lachje op, terwijl zij haar tante, die haar verontwaardigd aankeek, met den elleboog in de zijde stootte.

Elderton had plaats genomen naast Harvey

zoodat hij als het ware in het volle licht zat van de diamanten zon op de borst van tante Arabella.

Hij wierp er nu en dan een verstolen blik op en scheen zeer onder den indruk te zijn van deze pracht.

De soep werd opgediend en, zooals gebruikelijk is, in het diepste stilzwijgen genuttigd.

Maar daarna kwamen de tongen los — en wel voornamelijk de tong van Elderton.

Want deze heer liet zich zelfs door het hanteeren van vork en mes niet afleiden van zijn kunst om heel weinig te zeggen met zeer veel woorden.

Er waren niet veel zaken waarvan hij geen verstand had, veel of weinig — hij sprak achtereenvolgens over de wedrennen, over de nieuwste voorjaarscostuums op de renbaan te Auteuil, over het nieuwste stuk van Pinero, over een uitvinding op electrisch gebied, over de theorieën van Einstein, over de beklimming van den Everrett berg, over een pas uitgevonden geneeswijze ter bestrijding van tuberculose, over een te wachten maansverduistering en over de jongste inbraak ten huize van een schatrijken, nog geen maand geleden uit Peking naar Londen gekomen Chinees.

Alice bewonderde de virtuositeit, waarmede hij van het eene onderwerp op het andere oversprong, maar dat belette haar niet om met grooten eetlust haar maal te nuttigen en intusschen haar oogen goed den kost te geven, want zij

echte Amerikaansche en zij wilde uit haar uitstapje naar het vasteland van Europa alles halen wat er uit te halen viel!

En plotseling bleef zij stokstijf zitten, haar vork halverwege tusschen bord en mond, de roode lippen een weinig van elkander en de oogen kijkend over het hoofd van Elderton heen, naar iets dat zij in de verte scheen te hebben opgemerkt.

Tante Arabella had een verwonderlijk scherp opmerkingsvermogen en binnen een kwart seconde had zij de starre houding van haar nicht opgemerkt en volgde de richting van haar blik, na met verbazing te hebben gezien hoe een warme blos in de wangen van haar nichtje opsteeg.

Toen mompelde zij voor zich heen:

— Wel heb ik van mijn leven — dat is zoowaar — — —

Elderton, die juist was aangeland in het midden eener beschrijving van een hevig gevecht in Vlaanderen — hij had gedurende een jaar dienst gedaan bij de administratie — hield een weinig ontdaan op, toen hij bemerkte, dat de aandacht van zijn gehoor hem ontgaan was, en keek toen onwillekeurig achter zich, teneinde te onderzoeken, wie of wat hem die aandacht had doen verliezen.

Zijn rond rood gezicht kreeg een vroolijke uitdrukking, en hij wuifde nadrukkelijk tegen een langen jongen man in avondtoilet, die langzaam het gangpad afkwam tusschen twee rijen tafeltjes en zijn bliken zoekend liet rondgaan, alsof hij naar een nog onbezette plaats zocht.

Toen bracht Alice haastig het hapje spinazie op haar vork in haar mond en vroeg:

— Kent u dien heer, mijnheer Elderton?

— Zou ik hem niet kennen? Het is mijn bloedeigen neef! Het is Jack Forester! Hij is ambtenaar aan de Amerikaansche Legatie!

Het had weinig gescheeld, of Alice had haar vork neergeworpen om in de handen te klappen.

Een strenge blik van haar tante hield haar echter in het garcel en zij vergenoegde er zich mede, op zachten toon te mompelen:

— De jonge man uit de coupé! De jonge man uit de coupé!

Nu was het de beurt van Elderton om verbaasd op te zien, want hij had de woorden gehoord.

— Kent u mijn neef soms? vroeg hij, Dat zou alleraardigst zijn!

— Heel oppervlakkig, mijnheer Elderton — heel oppervlakkig! Wij hebben kennis met hem gemaakt in de coupé tusschen Southampton en Londen en tante liet haar valies op zijn teenen vallen!

— Charmant! Charmant! riep Elderton opgewonden uit. Daarmede wil ik natuurlijk zeggen dat ik de ontmoeting alleraardigst vind! Mijn neef is een beste jongen, een uitstekend sportman en hij heeft hersens ook, al is hij dan aan een Legatie verbonden.

Intusschen was Jack Forester zoo dicht bij gekomen, dat men onmogelijk meer over hem kon praten, tenzij men hem alles had willen doen hooren.

Men zweeg dus halsstarrig aan het tafeltje — en het onvermijdelijk gevolg was dat de jonge man nu pas goed merkte, dat men over hem gesproken had, zooals dat steeds in dergelijke dingen het geval is.

Want reeds in de verte scheen hij zijn reisgenooten te hebben herkend, en hij keek nu glimlachend op het ijverig etende viertal neer, dat in het geheel niet scheen te weten dat hij bestond.

Maar eensklaps hief Elderton het hoofd op, en zeide, met tamelijk goed gespeelde verbazing, alsof hij zijn neef nu pas zag:

— Wel Jack — jij hier mijn jongen? Dat is een toevallige omstandigheid!

— Niet zoo bijzonder toevallig oom! zeide Jack Forester glimlachend. Ik dinceer hier reeds een half jaar bijna iederen dag — en u is hier ook niet bepaald een vreemde! Als ik mij niet vergis was het niet later dan gisteren, dat wij hier aan het zelfde tafeltje hebben gezeten!

Elderton stotterde iets, dat onverstaanbaar was, en hernam toen, om zich een houding te geven:

— Sta mij toe, dat ik je even introduceer bij mijn waarden handelsvriend Harvey, uit Philadelphia, en zijn lieve familie — Miss Arabella, zijn zuster, Miss Alice, zijn dochter!

Jack Forester boog met de onberispelijke hofelijkheid van den diplomaat in den dop, en hij had het genoegen, op het gelaat van Alice een verraderlijk blosje te zien verschijnen, dat hem blijkbaar zeer aangenaam aandeed.

Ook tante Arabella neeg het hoofd met een allerbeminnelijkst lachje, zoodat de diamanten fonkelden en schitterden.

Harvey stak den jongen man de hand toe, en zeide:

— Het doet mij genoegen mijnheer, een jongen man te ontmoeten, die werkzaam is op de Legatie van mijn Gezant! Zullen wij het genoegen hebben, u te ontmoeten op de soirée, die over drie dagen in zijn huis plaats vindt?

— Gaat gij er heen, mijnheer? vroeg Jack op zijn beurt.

— Ongetwijfeld!

— Met Mejuffrouw uw zuster — — en uw dochter?

— Zeer zeker!

— Dan zal ik er zijn, mijnheer Harvey! zeide de jonge man, en zijn blik gleed snel over het bevallige gelaat van Alice, die het schijnbaar zeer druk had met de ontleding van een kippenboutje op haar bord.

Maar intusschen werd Jack Forester in den doorgang heen en weer gedrongen door gasten die binnen kwamen, of de zaal reeds weder verlieten, en Harvey, die het zag, noodigde hem uit, plaats te nemen aan zijn eigen tafel.

Jack bedacht zich geen seconde, maar nam de invitatie aan, wenkte den kellner, en bewees eenige oogenblikken later volle eer aan het inderdaad voortreffelijke middagmaal.

Hij bleek een voortreffelijk causeur te zijn, die een paar jaren in Amerika had doorgebracht, en veel goeds zeide van het land, waarmede hij het hart stal van Harvey, die eigenlijk gezegd niet goed inzag dat er een land kon bestaan, dat met het zijne ook maar in de verte kon wedijveren.

Hij had ook in andere landen gereisd, wist daarvan op onderhoudende wijze te verhalen, en het bleek dat hij drie jaren aan den grooten oorlog had deelgenomen, eerst als gewoon soldaat, ten slotte als kapitein.

Het diner verliep veel te snel naar den zin van de beide jongelieden, die elkander voortreffelijk schenen te kunnen verdragen, zooals Elderton meesmuilend tegen Harvey opmerkte.

Daar het zeer laat geworden was, moest men het plan om naar een opera te gaan, opgeven, maar Elderton stelde voor, dat Harvey hem zou vergezellen naar de Windsor Club, waarvan hij lid was, en waar hij hem wilde introduceeren, en voorstellen aan eenige leden, die voor een deel behoorden tot het consortium, hetwelk het

contract met den Amerikaanschen garenvorst zou sluiten.

Ook Jack Forester was lid van de Windsor Club, maar hij scheen dien avond volstrekt geen behoefte te gevoelen, zich daarheen te begeven.

— De Club is heel aardig, zeide hij — maar wilt gij mij eens zeggen of gij voornemens zijt, de dames dezen eersten avond in Londen reeds aan hun lot over te laten?

— Oh, wij kunnen wel voor onszelfen zorgen, wat dat betreft! riep tante Arabella uit, terwijl zij haren spitsen neus trotsch opstak.

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen, Miss, hernam de jonge diplomaat glimlachend, maar gij zijt nu eenmaal vrouwen en in die hoedanigheid kunt gij hier des avonds onmogelijk alleen uw vermaak vinden! Ik zou dus aan mijnheer Harvey het voorstel willen doen, u tot geleide te strekken en u een weinig wegwijz te maken in de wereld der Londensche gemakkelikheden!

— Een uitstekend plan! riep Harvey uit. Ik kan dan het vermaak koppelen aan de zaken en gij zult, daarvan ben ik zeker, mijn dames wel weten te onderhouden!

— Oh, dat kun je gerust aan Jack overlaten! riep Elderton vroolijk uit. In dat vak is hij doorkneed! Ik geloof dat hij alle programma's van alle goede variété theaters, schouwburgen en concertzalen uit het hoofd kent!

— Wij hebben er aan een genoeg! merkte tante Arabella droogjes op.

— Dan zal ik u, als gij het goedvindt, naar het hypodrome geleiden, dames! zeide Jack. Er is een voortreffelijk programma en gij zult u niet vervelen, daarvan ben ik zeker!

Het maal was beëindigd en men maakte zich tot vertrekken gereed.

Elderton had intusschen reeds zijn eigen auto laten komen en de twee heeren vertrokken naar de Windsor Club, waarvan het groote gebouw in de Oxford Street gelegen is, terwijl Jack Forester, in de wolken over het toeval, dat hem weder op den weg had gevoerd van het meisje, dat aanstonds zulk een grooten indruk op hem had gemaakt, zich over de beide dames ontfermde.

— Wat is dat voor een club? luidde de eerste vraag van Harvey aan Elderton, zoodra de fraaie auto van den garenhandelaar zich in beweging had gesteld.

— Het is een van de meest democratische

clubs van Londen en je hoeft er volstrekt niet op te rekenen, daar onzen oudsten adel bijeen te vinden, of te denken, dat ieder lid daar een jaarlijksche contributie van 1000 pond sterling betaalt! Daarmee wil ik echter evenmin zeggen dat de Windsor Club niet veel bijzonders is! Het tegendeel is waar! Maar men kan er lid van worden, wanneer men slechts geïntroduceerd wordt door te goeder naam en faam bekend staande leden, en 200 pond contributie per jaar kan betalen! Maar of het lid van adel is of niet doet er volstrekt niets toe! Wij hebben geneesheeren, schrijvers, millionairs, gepensioneerde generaals, bankiers, rijke sportlui en geleerden onder onze leden. Sommigen zijn van adel — de meesten zijn het niet. Maar wij hebben één ding, dat andere clubs ons kunnen benijden — en dat is onze vice-voorzitter, Lord William Aberdeen!

— Wat is er voor bijzonders aan dien Lord?

— Wel, hij is buitengewoon rijk, maar dat zou niet voldoende zijn om hem bijzonder te onderscheiden. Dat is veeleer zijn eigenaardigheid, zijn teruggetrokken leefwijze en de manier waarop hij elk jaar opnieuw tienduizenden ponden sterling besteedt aan liefdadige doeleinden. Men zegt dat hij in het geheim nog veel meer weg-schenkt en hij moet wel zeer rijk zijn, want hij doet dit alles reeds vele jaren — minstens zoo lang als ik hem ken, dat wil zeggen ongeveer vier jaren. Hij wil nooit hooren reppen over zijn liefdadigheidszin en wij vermijden dat onderwerp dan ook zooveel mogelijk. Hij is een van onze beste sportlui en toen hij reeds 37 jaar was, heeft hij voor de vijfde maal het Engelsche tenniskampioenschap weten te veroveren. Ik denk dat gij er prijs op zult stellen, kennis met hem te maken, al zijn er velen die hem niet goed kunnen lijden, wegens zijn stekelige en sarcastische opmerkingen. Ik hoop dat hij er vanavond zal zijn, met zijn secretaris, Charly Brand, een opgewekten jongen snuiter, die goed bevriend is met mijn neef Jack.

De beide heeren spraken nog eenigen tijd voort over andere onderwerpen, totdat de auto stilhield voor een groot, grijs gebouw met een zeer breede, boogvormige deur, die toegang bleek te verleenen tot een geweldig groote vestibule.

Op de tweede en derde verdieping van dit huis waren de clublokalen van de Windsor Club gelegen.

De twee heeren gaven hun overgoed af aan een ijlings toeschietenden bediende, die het in de vestiaire zou bergen en bestegen vervolgens de marmeren statietrap, die toegang gaf tot een breed portaal.

Elderton opende een hooge, dubbele deur van zwaar verguld hout en trad met zijn gast binnen.

Zij bevonden zich in de groote conversatiezaal van de club, waar het op dat oogenblik tamelijk vol was.

Een tiental leden zat in gemakkelijke fauteuils om het haardvuur geschaard, anderen zaten aan speeltafeltjes, of hadden zich aan de groote leestafel geplaatst, die in het midden van het zeer groote vertrek stond en beschenen werd door twee monumentale elektrische lampen.

Slechts weinige leden keken op, toen Elderton binnentrad met zijn introduc e, en volgens de Engelsche gewoonte zou Harvey daar ook den geheelen avond hebben kunnen vertoeven, zonder dat een der leden hem ook slechts een blik zou hebben waardig gekeurd.

Elderton stelde hem aan eenige zijner vrienden voor en voerde hem ten slotte naar den haard, waar hij glimlachend bleef stilstaan voor een heer in de rok, van wien op dat oogenblik weinig anders zichtbaar was dan zijn lange, gespierde, kaarsrechte beenen.

— Lord William, het zou mij zeer aangenaam zijn, wanneer ik mijn vriend Harvey uit Philadelphia aan u zou mogen voorstellen!

Er kwam eenige beweging in de beenen en uit de schaduw van den geweldigen leunstoel maakte zich eerst een bovenlichaam, vervolgens een hoofd los.

En een scherp besneden gelaat werd zichtbaar, waarin twee groote, donkergrijze oogen glansden.

Het was het gelaat van een ongeveer veertigjarig, slank en toch krachtig gebouwd man, met de lange, niet te zwaar gespierde armen van den roeier en de eenigszins gewelfde, gevulde schouders en rug van den bokser.

Hij stond langzaam op, stak Harvey een opvallend blanke hand met lange, schoongevormde vingers toe en zeide met een diepe, welluidende stem:

— Het is mij aangenaam, met u kennis te maken, mijnheer Harvey — ik zeg dat natuurlijk onder voorbehoud, totdat ik u geheel en al zal hebben leeren kennen! Ik vind, dat men onze beleefdheidsphrases in dezen ernstigen tijd

wel eens aan een herziening mocht onderwerpen!

Harvey keek Zijne Lordschap nieuwsgierig aan en zeide toen met een kort lachje:

— Wij zullen dan zeggen, Mylord, dat het mij voorloopig ook zeer aangenaam is! Op die manier blijven wij goede vrienden en wij kunnen naderhand nooit zeggen, dat wij elkander bedrogen hebben!

Hij keek vragend naar den jongen man met een rond en blozend gelaat en helder schitterende blauwe oogen, die tegelijk met Zijne Lordschap was opgestaan, en Elderton stelde voor:

— Mijnheer Charly Brand, de secretaris van Lord William!

De heeren bogen voor elkander en daarop namen allen weder plaats.

Lord Aberdeen had Harvey van tusschen zijn half dichtgeknepen oogleden nauwkeurig opgenomen en zeide nu:

— Voor zaken hier, als ik vragen mag?

— Half voor zaken — half voor genoeg, Mylord! antwoordde Harvey lachend. Ik doe de zakenhelft — mijn zuster en mijn dochter doen de helft van het vermaak!

— Aha! Gij hebt u aangenaam reisgezelschap verschaft!

— Nu, vrouwen zijn niet altijd zulk aangenaam gezelschap, als men zaken moet doen! zeide Harvey schouderophalend. Die jonge meisjes van tegenwoordig hebben verbazend veel noten op hun zang — en de oude meisjes trouwens ook!

— Stel u voor, Mylord, dat Miss Arabella, de zuster van mijn vriend Harvey, hier te Londen volstrekt een avontuur wil beleven! liet de hooge stem van Elderton zich hooren.

— Hoe oud is die dame, als ik vragen mag? vroeg de vice-president van de Windsor Club, met een langzame als vermoeide beweging zijn sigaret naar zijn mond brengend.

— Zij moet met Paschen 42 worden! antwoordde Harvey. Maar zeg haar in Godsnaam niet, dat ik het u heb verklapt!

— Lieve hemel, ik zie haar voor niet ouder dan hoogstens 35 aan! riep Elderton uit. Ik zeg dat niet om haar te vleien — het is de waarheid!

— Heel vriendelijk van je, Elderton! zeide Harvey droogjes. Ik zal het haar bij gelegenheid mededeelen!

— Dat zou ik nalaten als ik u was! liet de klankvolle stem van Lord Aberdeen zich hooren. Gij weet immers volstrekt niet of zij niet voor

25 in plaats van voor 35 wil worden aangezien! Maar zeg mij eens — van welken aard moet het avontuur zijn, waarnaar mejuffrouw uw zuster haakt?

— Oh, dat laat haar volkomen onverschillig antwoordde Harvey schouderophalend. Zij is soms zoo romantisch als een bakvisch! Zij dweept met de zee, alleen omdat men er in kan vallen en dan natuurlijk de kans loopt, door een schoonen en sterken jongeling op het droge te worden gebracht! Zij bestuurt zelf haar auto — niemand kan zeggen of zij op een eenzamen landweg niet eens tegen een boom zou aanrijden, om vervolgens te worden opgenomen in het huis van een braven landedelman, wiens zoon dan verliefd op haar moet worden, zooals van zelf spreekt. Zij houdt van de nihilisten, omdat die met bommen werpen, maar de aartsengel Gabriël is haar niet minder sympathiek, omdat hij steeds met een vlammend zwaard wordt afgebeeld in een blinkend harnas. Om dezelfde reden dweept zij met Lohengrin en zij heeft eenigen tijd rondgelopen met het denkbeeld zelf als operazangeres op te treden. Wij hebben haar als het ware met geweld van dezen noodlottigen stap moeten terughouden — zij heeft namelijk nooit geweten dat zij niet zingen kon.

— Ik weet zeker dat je je zuster te zwart afschildert, Josuah! riep Elderton driftig uit. Ik geloof eenvoudig niet wat je daar zegt. Dat miss Arabella romantisch is — wie kan dat in den huidigen, prozaïschen tijd in een jong meisje misprijzen?

— Ik heb je gezegd dat ze 42 moet worden, Elderton! zeide Harvey kalm.

— Twee en veertig, twee en veertig! Zij ziet er uit als 30 beweert ik!

— Ik merk tot mijn genoeg, dat mijnheer Elderton haar reeds vijf jaren jonger schat! zeide Lord Aberdeen op zijn wat tragen, sleependen toon, waarin zoo vaak een klank van spot was te hooren. Hij is nu niet ver meer af van de 25 — en hij zal ze wel bereiken ook, nog voor de klok twaalf slaat, daar ben ik zeker van! Ons geacht medelid heeft altijd bekend gestaan als een zeer hoffelijk man! Wat dat avontuur betreft — — —

— Oh, zij zal het natuurlijk niet beleven! riep Harvey uit.

— Dat kan men nooit zoo zeker zeggen! hernam Lord Aberdeen, wiens gelaat op dat oogenblik weder in de schaduw van de vooruitspringende rugleuning van zijn stoel verzonken was.

Is uw zuster rijk als ik vragen mag, mijnheer Harvey?

— Dat is zij zeker! Mijn vader heeft haar een zeer groot fortuin nagelaten.

— Is zij soms in het bezit van kostbare juweelen?

— Zij heeft voor een paar maal honderd duizend dollar bij zich!

— Goede hemel, dan kan zij misschien meer avonturen beleven dan zij zelf eigenlijk wel gewenscht heeft! hernam Lord Aberdeen. Men

zou haar bijvoorbeeld kunnen bestellen!

— Gij zult mij niet gelooven en het is toch de waarheid, als ik u zeg, dat zij dat niet eens zoo onaangenaam zou vinden — mits het maar op een romantische manier geschiedt en mits het bedrag niet te hoog is!

— Zij zal haar zin hebben! bromde Lord Aberdeen voor zich heen, maar zoo zachtjes, dat niemand anders het kon verstaan.

En zijn oogen hadden op dat oogenblik den glans van gepolijst staal.

Verrukkelijk is de
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

Toebereidselen.

Drie dagen later, omstreeks acht uur in den avond, reed een vrij groote auto in snelle vaart door de Victoria Street en hield stil op eenigen afstand van een zeer oud, tamelijk klein huis, dat op een hoek was gelegen en aan drie kanten omringd door een vrij grooten tuin.

Er stapten twee heeren uit de auto, die bijna op hetzelfde oogenblik weder wegreed.

Het waren Lord William Aberdeen, de vicevoorzitter van de Windsor Club en zijn secretaris Charly Brand.

Zij gingen haastig een zijstraat in, waar zich op dat oogenblik niemand vertoonde en waren eenige seconden later verdwenen door de lage deur in een schutting, die den achtertuin van het oude hoekhuis omgaf.

Zij schreden haastig over het smalle pad voort, hetwelk van de deur naar den achterkant van het huis voerde en traden hier binnen, nadat Lord Aberdeen de deur geopend had met behulp van een gereed gehouden sleutel.

Zoodra de beide mannen binnen waren en de deur weder gesloten was, maakten zij licht en bestegen een eikenhouten trap, die van ouderdom zwart was geworden!

Op de eerste verdieping gingen zij een tamelijk groot vertrek binnen, dat echter slechts een

venster had, hetwelk met blinden was gesloten.

Lord Aberdeen draaide den schakelaar van het electrisch licht om en keek toen glimlachend naar zijn metgezel, die nog op den drempel stond.

Charly Brand was in avondtoilet gestoken en zijn blauwe oogen hadden niet dezelfde vroolijke uitdrukking, welke Harvey daarin eenige dagen te voren had opgemerkt.

— Wat is er, Charly? Je ziet er niet uit als iemand die een aangename soirée gaat bijwonen!

— Als ik de soirée bijwoonde in gezelschap van Lord Aberdeen — dan zou ik mij ook zeer opgewekt gevoelen, Edward! Maar nu jij er met opzet wilt heengaan als — als John Raffles — als — — —

— Als de Gentleman-Dief! vulde de ander den zin aan. Welzeker Charly, zoo is nog altijd mijn naam — en ik ben er nog altijd trotsch op! De schatrijke Amerikaan heeft drie dagen geleden zeker niet vermoed, dat hij zelf zijn dwaze zuster overleverde in de handen van den langgezochten John Raffles, van den man, op wiens aanhouding reeds sedert een aantal jaren een premie van 2000 pond sterling is gesteld! Ja, ja — dat is het duurdere leven! Eenige jaren geleden was ik Scotland Yard nog maar 1000 pond waard — men heeft mij opgeslagen —

het wild wordt duurder! Mijn hemel, Charly, kijk alsjeblieft niet alsof je je laatste oortje versnoept hebt! Vind je het zoo vreeselijk, dat ik die zotte Miss Arabella wil berooven van dat glinsterende ding, dat zij om den hals draagt en dat mij nuttiger zal zijn dan haar?

— Je weet zeer goed, dat ik den hemel zou danken, als je eindelijk afstand deedt van deze wijze om aan geld te komen, Edward! antwoordde Charly Brand op zachten toon. Je wilt echter nooit naar mij luisteren, je overstelpt mij met je drogredenen — want maar al te vaak gevoel ik dat het niet anders dan drogredenen zijn — maar daarover wil ik thans niet spreken! Ik wil alleen maar zeggen, dat je ditmaal groot gevaar zult loopen, want het zal daar in het huis van den Amerikaanschen gezant krielen van stille agenten en rechercheurs, daar het bekend is, dat er zeer veel vrouwen en dochters van schatrijke Londenaren verschijnen, die met elkander voor eenige millioenen ponden sterling aan waarde om hun halzen en polsen dragen.

— Ik weet het — er zullen ongeveer tien politiebeamten onder de gasten zijn, antwoordde John Raffles kalm. Elderton heeft mij dat zelf medegedeeld op de club, waarvan ik de groote eer heb, als Lord William Aberdeen, vice-president te zijn.

— En desondanks — — —?

— En desondanks wil ik toch gaan! Het zal niet veel om het lijf hebben, daar ben ik zeker van! Ik zal miss Arabella ontlasten van haar broche — ik zal haar het avontuur bezorgen, waarnaar zij zoo zeer verlangt!

— Ik betwijfel sterk, Edward, of zij zich dat avontuur heeft gedacht in den vorm dien jij er aan wilt geven! merkte Charly Brand half lachend, half afkeurend op.

— Hoeveel denk je, dat het ding bij verkoop zou opbrengen?

— Ik weet het niet nauwkeurig — naar de beschrijving te oordeelen, die Elderton er gisteren van gaf, moet het wel 150.000 dollar waard zijn. Maar natuurlijk zou je er de steenen moeten afhalen, en het goud moeten versmelten — daardoor zou de waarde wel met de helft dalen!

— Dan blijft het toch nog een aardig bedrag, Charly! hernam Raffles, die intusschen de deur gesloten had en zijn overjas en hoed had afgelegd. En bedenk eens — wat kan men met

75000 dollar al niet uitrichten! Hoe dwaas is het toch, zulk een buitengewoon groot bedrag aan schitterend glas om den hals te willen dragen! Oh, waren onze vrouwen maar Hottentotten of Zoeloe's — dan zouden zij zich vergenoegen met glazen kralen!

— En de diamanten zouden niet meer waard zijn dan keisteenen, want niemand zou ze dan meer koopen! riep Charly triomfantelijk uit.

— Je denkt mij te vangen, Charly — en je hebt ongelijk! hernam Raffles bedaard. Want de vraag naar glazen kralen zou dan eensklaps zoo verbazend groot worden, dat de prijs binnen korten tijd niet veel lager zou zijn dan die van de diamanten! Hoe dit ook zij — het juweel van miss Arabella zal in mijn handen een nuttiger rente afwerpen dan wanneer het aan haar hals bengelt — die er trouwens niet voor gemaakt is! Wel foei, een vrouw met zulk een hals moest er zich mee vergenoegen, een snoer barnsteen te dragen!

— Je vleit miss Arabella niet! Elderton moest je eens hooren!

— Je wilt toch, hoop ik, niet zeggen dat die in ernst op haar verliefd is?

— Het is de heilige waarheid, Edward!

Raffles keek Charly een oogenblik strak aan en zeide toen:

— Weet je waar dat tweetal mij aan doet denken? Aan het wonderlijke instrumentje, hetwelk geruimen tijd in de mode was bij den hoogsten Franschen adel, en zelfs aan het hof, bilboquet geheeten. Het bestond uit een somtijds zeer fraai bewerkte houten steel, aan het einde van een punt voorzien, en uit een houten kogel met een gat er in. Kogel en vanger waren met elkander verbonden door een koordje, en de kunst bestond hierin, den kogel zoo vaak mogelijk op de houten punt op te vangen!

— Je bent wreed voor hen, Raffles! hernam Charly, die met moeite zijn lachen kon bedwingen. Wie weet welk een voortreffelijk paar zij vormen!

— Innerlijk misschien — uiterlijk nimmer! hernam Raffles op vasten toon. Zij is twee hoofden langer dan hij, hij is tweemaal zoo dik als zij, hij is rond en glad — zij is puntig en scherp als een mes! Zij zal hem snijden, hem openrijten, hem aan het spit rijgen! Zij is als een lans, een werpspies — en hij is geen schild, zelfs geen kegelbal — hij is een voetbal en hij

zal met een harden slag uiteen springen, als zij hem aanraakt! Hoe staat de liefvallige jonge dame tegenover de toenaderingspogingen van Elderton?

— Zij moedigt hem niet aan — zij stoot hem niet af! Ik geloof dat zij eerst de kat eens uit den boom wil kijken — zij heeft haar keuze elders laten vallen!

— Waar dan, als ik vragen mag?

— Op Jack Forester, dien wij vanavond zullen ontmoeten op de soirée bij den Amerikanen gezant!

Raffles sperde zijn oogen wijd open, en bleef een oogenblik staan met zijn boord in de hand, dien hij zooeven had afgedaan.

— Dan is zij, zooals ik reeds half en half vermoedde, niet geheel en al toerekenbaar! zeide hij ten slotte. Het is, dunkt mij, duidelijk, dat die jonge man tot over de ooren verliefd is op het aardige dochttertje van onzen garefabrikant.

— Dat is zoo — maar Miss Arabella ziet dat niet naar het schijnt! Zij is heilig overtuigd dat Jack om harentwille zoo vaak een bezoek komt afleggen in het Hotel Cecil. De jongen is altijd heel vriendelijk tegen alle vrouwen — dat ligt zoo in zijn aard, en hij is ridderlijk genoeg om de door de natuur misdeelden volstrekt niet ten achter te stellen bij de schoonheden! Integendeel, die ridderlijkheid dwingt er hem juist toe, meer aandacht te besteden aan de dames, die reeds door de natuur in een hoek zijn gedrongen!

— Dat pleit sterk voor hem — en dat maakt voor een deel duidelijk, hoe die dwaze zuster van Harvey op het zotte denkbeeld is gekomen, dat die jongen liefde voor haar gevoelt!

— Wist je, Raffles, dat haar broeder haar een bruidschat van 500,000 dollar meegeeft?

— Dat zegt men althans!

— Het is zoo — ik heb het uit den mond van Harvey zelf!

— Het is veel — het is zeer veel! Het kon in sommige opzichten wel eens te veel blijken! Er zullen nog wel bruidschatjagers zijn, die alleen om der wille van dat geld de hand zouden willen reiken aan een dame, die niet jong, niet mooi, niet overmatig verstandig, maar daarentegen wel zeer ijdel, zeer bazig, en zeer snibbig is!

— Nu, Elderton heeft zich dat verwijt in ieder geval niet aan te trekken, want hij zelf is zeer rijk! hernam Charly lachend.

Raffles had reeds onder het spreken een groot

geheim vak in een der wanden geopend, door op een goed verborgen knop in den gebeeldhouwden rand van den grooten spiegel te drukken, en hier uit haalde hij nu een paar doozen, die uitmuntend vervaardigde pruiken en baarden bleken te bevatten.

Hij zocht eenigen tijd, en haalde er toen een pruik uit, bezet met kortgeknipt, borstelig wit haar.

— Waar hoort dat bij? vroeg hij glimlachend, Charly de pruik voorhoudend.

— Dat is het hoofdhaar van een barschen generaal! antwoordde Charly onmiddellijk.

— Goed geraden! hernam Raffles, terwijl hij de pruik op een kleine kaptafel wierp. Wij zullen de rol van een generaal echter maar in dezen zin opvatten, dat de goede man gepensionneerd is. Ik heb een uitnoodiging aan het adres van een niet bestaanden generaal, maar er wordt volstrekt niet vereischt, dat de man in uniform verschijnt. Hier zijn de wenkbrauwen — en hier is de knevel!

Raffles had nog een andere doos geopend, en nam er eenige fleschjes uit.

Zij waren gevuld met verschillend gekleurde vloeistoffen en bestemd, om de gelaatskleur naar behoeften te wijzigen, zonder dat Raffles gebruik behoefde te maken van de vettige schmink, welke de acteurs toepassen en die bij daglicht reeds op meters afstand te onderscheiden valt.

Raffles sloeg een soort kapmantel om, nam voor de tafel plaats en begon met de grootste zorgvuldigheid zijn gelaat een verandering te doen ondergaan.

Charly zag een oogenblik zwijgend toe, hoe dat gelaat hoe langer hoe ouder werd, tanig en met rimpels doorploegd en vroeg toen:

— Je bent natuurlijk zeker van je zaak?

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat je geen oogenblik twijfelt, of je zult het juweel in handen weten te krijgen?

— Ik geloof inderdaad te mogen zeggen, dat ik daar niet aan twijfel, Charly.

— Wil je me dan eens zeggen waartoe het eigenlijk noodig is, dat je je zooveel moeite geeft en een andere gedaante aanneemt?

— Dat is heel eenvoudig! Het is een aloude waarheid dat het gemakkelijker valt iets te stelen, dan het gestolene in veiligheid te brengen! De diefstal wordt misschien spoedig bemerkt en bij een eventueele onderzoeking aan den lijve van

alle gasten, zou het voor mij zeer onaangenaam zijn, wanneer het bleek dat Lord William Aberdeen in het bezit werd gevonden van het gestolen sieraad! Ik zou dan natuurlijk mijn matten wel kunnen oprollen en genoodzaakt zijn, een geheel ander uiterlijk te kiezen, een ander huis te gaan bewonen — kortom een nieuw mensch te worden! Ik voel mij thans als Lord Aberdeen zoo zeer op mijn gemak, dat ik het waarlijk zou betreuren, wanneer ik ooit genoodzaakt zou zijn, die rol prijs te geven! John Raffles en Lord Aberdeen zijn reeds jaren een en ondeelbaar — het zou noodlottig kunnen zijn, wanneer ik gedwongen werd, die ondeelbaarheid te laten varen! Daarom heb ik er nu maar wat moeite voor over!

— Alles goed en wel, Edward, maar het is, dunkt mij, vrij wel hetzelfde of men het juweel bij generaal Stokes vindt, dan wel bij Lord Aberdeen! Gearresteerd zou je in ieder geval worden, denk ik!

— Dat is niet zoo zeker! hernam Raffles kalm. Men arresteert een generaal niet zoo spoedig ten aanschouwe van een zoo deftig en uitgelezen gezelschap, als er hedenavond aanwezig zal zijn in het huis van Collins, den Amerikaanschen gezant. Intusschen erken ik dat de gevolgen ervan niet minder onaangenaam zouden zijn, want generaal of niet — men zou mij zeer waarschijnlijk laten terechtstaan! Vergeet echter niet, dat generaal Stokes zich onmiddellijk als het ware in de lucht zou oplossen, zoodra men de onvoorzichtigheid zou begaan, hem ook maar een oogenblik weder vrij te laten! Dat is een zeer groot voordeel, Charly — en daarom ben ik nu aan het werk, om in de huid van generaal Stokes te kruipen!

— Heeft hij bestaan?

— Ik heb wel eens van een generaal Stokes gehoord, naar ik mij meen te herinneren, maar het komt er volstrekt niets op aan — ik houd mij zooveel mogelijk op den achtergrond en men zal mijn naam nauwelijks hooren noemen.

— Hoe ben je eigenlijk aan de invitatie gekomen?

— Heel eenvoudig! Ik heb een blanco invitatiekaart weten machtig te worden, toen ik gisteren een bezoek bracht bij den gezant en ik heb die zelf ingevuld met den naam van generaal Stokes.

— Maar als men mij vraagt, Edward, waarom Lord Aberdeen niet verschenen is, die toch een

behoorlijke invitatie heeft gekregen, evengoed als ik?

— Mijn hemel, er zijn duizend uitvluchten voor een! antwoordde Raffles eenigszins ongeduldig. Lord Aberdeen is ongesteld, hij had geen tijd, hij moest eensklaps op reis voor zaken — ieder voorwendsel is goed!

Raffles wendde zich weder naar den spiegel en trok met een lederen doezelaar, dien hij beurtelings in de vloeistoffen doopte, fijne lijntjes op zijn gelaat, dat er nu uitzag, alsof het van perkament gemaakt was.

De oogleden kregen roode randen, de wimpers werden bewerkt, zoodat zij de kleur van vlas kregen, de fraai geteekende, gitzwarte wenkbrauwen verdwenen onder witte, borstelige knevels, die de oogen overschaduwden.

En toen Raffles de pruik met het kortgeknipte witte haar had opgezet, geleek hij zoo volkomen op een ouden, knorrigen, met niets tevreden gepensioneerd generaal, dat Charly hem een oogenblik vol verbazing aanstaarde en toen uitriep:

— Het is verbazend, Edward! Al staat men op twee decimeter afstand voor je — van het bedrog is volstrekt niets te merken en de groeven, rimpels en putjes in je gelaat zijn zoo echt, dat men de vrees moet koesteren, ze nooit meer te zien verdwijnen!

— Het doet mij genoegen, dat de vermomming geslaagd is! zeide Raffles, ditmaal met een stem, die een klank had, alsof men een mand met oud roest dooreen schudde.

Hij had uit de kleederenkast een rok uitgezocht, die bij een man, als hij moest voorstellen, behoorde — de mouwen een weinig te lang, evenals de broekspijpen, slecht zittend en ouderwetsch.

Ten slotte greep hij nog een hoogen hoed, die zijn beste dagen achter den rug had en zeide met dezelfde roestige stem:

— Ik ben gereed, jonge man! Rechtsomkeer, marsch! In den looppas, want wij hebben niet veel tijd meer!

Charly barstte in lachen uit en zeide:

— Men zou zweren, dat je je heele leven niets anders gedaan had, dan soldaten commandeeren! Ik ben tot je dienst en ik hoop van harte, dat deze onderneming goed moge afloopen! Ik ben er ditmaal niet zoo zeker van, want

die tante Arabella blijkt zich langzamerhand te ontpoppen als een dame, die haar op de tanden heeft en die waarschijnlijk hemel en aarde zal bewegen om den dief van haar juweel onmiddellijk weder bij de kladden te krijgen. Zij zal desnoods midden in de feestzaal een strijd op

leven en dood met je beginnen, zoodra zij je vingers maar aan haar hals voelt!

— Zij zal volstrekt niet vechten, Charly — zij zal niet schreeuwen, zij zal ook mijn vingers niet aan haar hals voelen — zij zal mij zelfs heel vriendelijk het juweel ter hand stellen!

Hoofdstuk V.

De soirée bij den Amerikaanschen gezant.

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen Charly Brand geheel alleen de groote zaal ten huize van den Amerikaanschen gezant binnentrad en hij trof daar reeds een groot aantal gasten aan.

Bijna aanstonds viel zijn blik op Arabella Harvey, die trotsch als een pauw heen en weder schreed, terwijl de juweelen broche in het licht der elektrische kronen straalde en fonkelde.

Naast haar wandelde Alice op en neer — en haar enig versiersel bestond in haar frissche schoonheid.

Charly liet zijn oog onderzoekend rondgaan en het duurde niet lang of hij had Jack Forester ontdekt, die om Alice heendraaide als de wachter om een schitterende planeet.

En in een hoek, niet ver van de door een portière afgesloten breede deur, die naar de buffetzaal voerde, stonden Harvey en Elderton bijeen, die in een druk gesprek met elkander verdiept schenen te zijn en het zeer waarschijnlijk over hun contract hadden.

Charly zag ook nog eenige leden van de Windsor Club, die hij van uit de verte toeknikte en zooals hij wel gedacht had, werd hem van verschillende kanten gevraagd, waarom Lord Aberdeen niet was komen opdagen.

Hij maakte er zich af met te verklaren, dat Zijne Lordschap zich onwel gevoelde en waarschijnlijk op dit oogenblik reeds in bed zou liggen.

Er waren vrij veel dames en allen hadden getracht, elkander de loef af te steken naar het scheen, want zij droegen hun fraaiste toiletten en hadden blijkbaar allen hun juweelenkistjes tot op den bodem geledigd, om zich met den inhoud daarvan te behangen.

Collins, de gezant, een zwaargebouwd man

met een haviksneus en breede kaken, stond met de handen op den rug in een anderen hoek van het groote vertrek en was in gesprek met eenige heeren, die Charly aanstonds herkende als te behooren tot het consortium, dat het contract zou sluiten met Harvey, waardoor deze heer weder een paar millioen dollars rijker zou worden.

Zijn vrouw, nog zeer knap ondanks haar 50 jaren, babbelde met eenige jonge meisjes, maar liet haar oogen tevens onderzoekend door de zaal gaan, om te zien of de bedienden hun plicht wel deden.

Het dansen was reeds begonnen op de tonen van een voortreffelijk orkestje, dat op een kleine verhooging had plaats genomen en verborgen was achter eenige groote palmen.

Het was omstreeks half tien, toen de deur van de balzaal, waar zich op dat oogenblik een paar honderd gasten bevonden, opnieuw openging en generaal Stokes binnentrad.

Hij scheen een oogenblik met zijn rood omrande oogen tegen het felle licht te knippen, en schreed toen met schuifelende passen, de handen op den rug gevouwen door de zaal op den gezant toe, met wien hij eenige woorden scheen te wisselen, om zich dadelijk daarna weder te verwijderen.

Charly had Raffles zien binnenkomen en het was alsof zijn ongerustheid bij tooverslag verdween, toen hij die volmaakte vermomming zag, en de wijze bewonderde, waarop Raffles zijn rol speelde.

Hij zelf, die er bij was geweest, toen de Groote Onbekende zich vermomde, kon zich nauwelijks denken, dat deze magere, gedrongen en gebogen gestalte, dezelfde man was, die voor beeldhouwers als model had gestaan en die

velerlei takken van sport tot in de volmaaktheid beheerschte.

Toen generaal Stokes zijn opwachting gemaakt had bij den gezant, begaf hij zich tusschen de gasten en trachtte daar blijkbaar zoo weinig mogelijk in het oog te loopen.

Maar heel ongemerkt wist hij in de nabijheid te komen van tante Arabella, die op dat oogenblik bij het dansen toekeek, gezeten in een gemakkelijken fauteuil.

Raffles naderde de zuster van den garenfabrikant totdat hij nauwelijks vijf meter van haar verwijderd was en maakte toen bij zichzelf de opmerking:

— Het ding is inderdaad niet zeer fraai, wat den vorm betreft — maar de juweelen zijn ongetwijfeld prachtig! Wij zullen nu eens zien, hoe ik het beste in kennis kan geraken met tante Arabella!

De waardige dame zat op dat oogenblik min of meer verlaten, want er werd gedanst en haar broeder zoowel als Elderton spraken nog altijd druk met elkander en schenen haar een weinig te hebben vergeten.

Maar daar kwam Jack Forester aan, die een hoffelijke buiging voor haar maakte — en haar het volgende oogenblik ten dans voerde.

Raffles keek het tweetal een oogenblik meesmuilend na, toen hij den verheerlijkten glimlach op het gelaat van tante Arabella waarnam en wandelde toen met de handen op den rug naar de souperzaal, waar nu een koud buffet was aangericht, hetwelk bediend werd door een drietal knechts.

Men kon er wijn, vruchtenijs, limonade en champagne krijgen — sandwiches met caviar, ansjovis, elft en andere lekkernijen.

Het was hier heerlijk koel, want een der breede ramen, die uitzicht gaven op den tuin, stond open.

Raffles wandelde aanstonds naar het raam toe, ging op het breede balcon staan, met de handen op de leuning gesteund en keek naar beneden.

— Een meter of vijf! mompelde hij voor zich heen. Het is nogal tamelijk hoog, maar onder het raam is een bloemperk, dat den sprong zou breken! Het is in ieder geval om te onthouden!

Raffles wendde den blik terzijde en liet een gebrom van voldoening hooren.

Want op een tiental meters van het raam begon de trap, die van het breede balcon naar den tuin voerde.

Raffles liep het balcon langzaam op, tot hij de trap bereikte en bleef daar eenige oogenblikken stilstaan.

Aan den voet van de trap meende hij een donkere gedaante te zien, die zich daar langzaam heen en weer bewoog.

— Een detective misschien? vroeg Raffles zichzelf af. Dat zou inderdaad minder aangenaam zijn! We zullen het maar eens dadelijk onderzoeken!

Hij daalde langzaam de trap af, nu en dan in zichzelf brommend en kwam zoo in den tuin, tamelijk groot en hier en daar beplant met zware boomen.

De temperatuur was sedert eenige dagen aanzienlijk gestegen en de heesters vertoonden reeds hun knoppen, die ieder oogenblik bloesem konden zetten en een teer waas vertoonde zich reeds in de kruinen der groote boomen.

Het was de eerste zachte lenteavond van dat jaar, volkomen windstil en zoo warm, dat men zich in den zomer kon wanen.

Raffles had zich niet vergist — aan den voet van de trap schilderde een man heen en weer, in avondcostuum, maar met een jockeypet op, die vreemd genoeg afstak bij dat officieele gewaad.

De man was zeker wat kouwelijk uitgevallen, want hij had zich een zijden doek om den hals geknoopt.

Hij bleef eenigszins verwonderd stilstaan, toen hij den ouden heer langzaam de trap zag afdalen, maar hervatte toen zijn wandeling, met de handen op den rug.

Het bleek Raffles, dat nog enkele andere gasten de hitte van de balzaal ontvlucht waren, om in den tuin koelte te zoeken.

Het was er vrij donker, want de tuin werd alleen verlicht door het schijnsel dat uit de ramen van het groote huis naar buiten drong.

Raffles was reeds tamelijk ver den tuin ingelooopen, toen hij eensklaps bleef staan, want zijn scherp oor had een paar woorden opgevangen, die zijn aandacht geboeid hielden.

Het was een mannestem, die de woorden op zachten toon geuit had, en het geluid kwam uit de richting van een soort prieel, dat in den zomer zeker weelderig begroeid zou zijn met klimop, maar door welks gekruiste latten men thans nog gemakkelijk het binnenste kon waarnemen.

Raffles kwam nog eenige meters naderbij, en

verschool zich toen in de schaduw van een zwaren eik, die hem geheel verborg.

En hij stond daar nauwelijks, of hij hoorde de stem van zoeven weder zeggen:

— Zij is zeker niet mooi, Fred, zij is oud, en ik zou haar ook onder geen beding willen hebben, als de bruidsschat mij niet aanlokte! Denk eens aan — vijf honderd duizend dollar! Zulk een fortuin is onder mijn omstandigheden een ware uitkomst!

— En Grace dan? vroeg een andere stem.

— Oh, men kan het eene doen, en het andere niet laten! klonk het op minachtenden toon geheven antwoord. Miss Arabella zal wel niet zoo dwaas zijn, de onverdeelde liefde van haar echtgenoot voor zich op te eischen! Natuurlijk denk ik er niet aan, mijn relaties met Grace af te breken! En dan — het komt mij ook niet in het hoofd, dat huwelijk ten eeuwigen dage te laten duren! Als ik maar eenmaal de goudvinkjes binnen heb, dan zal ik wel een middel weten te vinden, om mij weder van het oude mensch te ontdoen! Ik ben zeker vijf jaar jonger dan zij — en ik gevoel in het geheel geen lust, opgescheept te blijven zitten met die Amerikaansche!

— Heb je je al eens aan haar laten voorstellen?

— Zeker! Ik geloof dat ik zelfs niet weinig indruk op haar heb gemaakt!

— En geloof je dat zij je het jawoord zou geven als je haar vroeg?

— Je beledigt me door er ook maar een oogenblik aan te twijfelen! Natuurlijk neemt ze mij, zonder zich een seconde te bedenken! Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik geen moeite met haar zal hebben. Jongere en mooiere vrouwen dan zij hebben de vlag voor mij moeten strijken!

— En haar broer?

— Wel, die zal heel blij zijn, als hij zijn zusje onder dak heeft gebracht! Ik weet toevallig van een Amerikaanschen vriend, dat hij zelf met trouwplannen rondloopt. Tante Arabella woont bij hem in huis, en hij schijnt er een beetje voor terug te schrikken, om haar zoo maar weg te zenden. Neen, ik ben er van overtuigd dat de zaak op rolletjes zal loopen — over eenige maanden ben ik een man in bonis, en dan schuif ik mij het oude mensch wel weer van den hals!

Op dat oogenblik stonden de beide personen

op, die dit gesprek hadden gevoerd, en Raffles moest zich snel achter den boom terugtrekken, om niet te worden gezien.

Hij liet hen passeeren, ging hen achterna en zag hen de trap naar het balcon bestijgen.

Hij wachtte tot zij zouden binnegaan en steeg nu zelf de trap op.

Hij kwam juist bijtijds de kleine souperzaal binnen, om te zien hoe de twee jongelieden de deur van de balzaal binnentraden en zich onder de gasten mengden.

Op zijn beurt trad hij binnen, en was bijna tegen Charly Brand aangebotst, die reeds een paar dansen had gedaan en juist afscheid nam van zijn dame, die niemand anders bleek te zijn dan Alice Harvey.

Raffles gaf Charly een snellen wenk en vroeg op zachten toon, toen de jonge man zich bij hem had gevoegd:

— Ken jij dien langen man daarginds, met die beginnende kaalheid en dat zwarte kneveltje, die daar gaat, met een kort, roodharig jongmensch aan zijn zijde?

Charly Brand keek even in de aangewezen richting en antwoordde toen zonder zich te bedenken:

— Die lange is Harry Matthews — de roodharige is Fred Birdwood, zijn intimus!

— Wat zijn het voor menschen?

— Niet bijster veel zaaks — noch de een, noch de ander! Matthews vooral staat bekend als een pierewaaier, een harteloze kerel, die er reeds een groot fortuin van zijn vader heeft doorgebracht! Waarom vraag je me dat?

— Omdat ik zoeven die nobele heeren met elkander een gesprek hoorde voeren, dat mijn-aandacht trok, want tante Arabella, de vrouw met de broche, als ik haar zoo noemen mag, vormde er het onderwerp van.

— Wat zeg je daar? vroeg Charly verwonderd. Wat zeide hij dan van haar?

— Niets anders dan dat hij haar ten huwelijk wil vragen, om den bruidsschat machtig te worden! Hij kwam daar rond voor uit! En als hij de 500.000 dollar eenmaal heeft, dan wil hij zich weder van haar afmaken!

— Dat is schandelijk en laf! zeide Charly verontwaardigd.

— Dat is juist mijn oordeel! Zeker, die vrouw is een weinig belachelijk, ik zal geen oogenblik aarzelen om haar heur broche af te nemen —

maar ik wil niet dulden, dat men haar met opzet ongelukkig maakt! Die laffe kwajongen zal zijn plan niet ten uitvoer brengen, als ik er iets aan kan doen! Ik zal dien sinjeur goed in het oog houden, dat verzeker ik je! Bruidschatjagers — foei, het ergste wat ik mij kan voorstellen!

— Intusschen hebben wij volstrekt geen zekerheid, Edward, dat tante Arabella niet door toedoen van een ander eenzelfde lot zal ondergaan!

— Die zekerheid missen wij ongetwijfeld — maar wat wij niet weten, dat kunnen wij ook onmogelijk beletten! Dit echter weet ik thans — en wij kunnen zorg dragen, dat het niet tot een huwelijk met dien bruidschatjager komt!

— Het middel om dat te beletten lijkt mij al zeer eenvoudig, Edward — je hebt niets anders te doen dan haar eenvoudig mee te deelen, wat je zooeven gehoord hebt!

— En toch zal ik naar dat eenvoudige middel pas in de laatste plaats grijpen, want hoe vreemd het ook moge klinken — vrouwen gelooven dergelijke dingen niet! En tante Arabella zal het waarschijnlijk minder dan iemand anders gelooven!

Dit korte gesprek was in een afgelegen hoekje van de zaal gevoerd, waarheen de gewaande generaal Charly gevoerd had, die zijn rol uitstekend vervulde en in een eerbiedige houding voor den zoogenaamden generaal stond.

Toen Raffles nog eens rondkeek, zag hij Harry Matthews glimlachend en buigend voor tante Arabella staan, die weder van haar zetel oprees en het volgende oogenblik met haar danser door de zaal zwierde.

— Onze vriend is, als ik mij niet vergis, reeds tot den aanval overgegaan! bromde Raffles. Hij heeft zijn mijngangen al gegraven en het zal niet lang meer duren, of hij zal de lont aansteken!

— Weet je wien dat allesbehalve bevalt, Edward? vroeg Charly, met een nauwelijks bedwongen glimlach. Aan onzen goeden Elderton! Kijk hem daar eens staan, aan den voet van de kleine estrade, waarop het orkest heeft plaats genomen! Als zijn oogen bliksems waren, dan leefde Matthews reeds niet meer!

— Je hebt waarlijk gelijk — hij staat daar als een „Jupiter Tonnans”, gereed om zijn bliksems naar het schuldige hoofd van zijn medeminnaar

te slingeren! Goede hemel, hij schijnt dus werkelijk verliefd op haar te zijn!

— Het verwondert mij volstrekt niet! zeide Charly schouderophalend. Dergelijke mannen houden van dergelijke vrouwen! En hij is in ieder geval onbaatzuchtig, want hij is buitengewoon rijk!

— Vertel mij eens — ik heb je zooeven met Alice Harvey zien dansen — hoe staat het met haar en Forester!

— Wel, de jongen is doodelijk verliefd op haar, want ik geloof dat hij mij gaarne midden in de balzaal om hals had willen brengen!

— Nu, ik denk dat dit heele liefdespel wel blij zal eindigen! hernam Raffles glimlachend. En wijdt je nu maar weer aan het vermaak — je weet dat ik hier nog een kleinigheid te vereffenen heb!

— Je blijft dus bij je plan?

— Zonder eenigen twijfel! Die twee zaken verdragen zich uitmuntend met elkander. Ik kan tante Arabella wel degelijk beschermen tegen een gewetenloozen huwelijksjager — en haar toch dat glinsterende ding afnemen, waarmede ik een geheele straat in Houndsditch gelukkig kan maken! Het is jammer dat ik jou moeilijk kan vragen, mij met de dame in kennis te brengen, dat zou naderhand lastig voor je kunnen worden! En ga nu maar spoedig, want het is beter dat men ons niet met elkander ziet praten.

Charly mengde zich dus weder onder de gasten en Raffles stevende lijnrecht op Jack Forester toe, die op dat oogenblik juist Alice Harvey weder naar haar plaats geleidde, met wie hij thans voor de derde maal een dans had gedaan.

De jonge man zag hem een weinig verwonderd naderen en zijn verbazing nam nog toe, toen hij zich de vraag hoorde stellen:

— U heeft in den oorlog meegestreden naar ik hoor, jonge man?

— Zeker, mijnheer!

— Uw naam is immers Jack Forester?

— Zoo heet ik!

— Waar hebt gij gestreden?

— Voornamelijk in Vlaanderen, in den sector van Nieuwpoort!

— Welk regiment — welke compagnie?

— Derde compagnie van het 118e regiment Lancashire!

— De naam van uw kolonel?

— Forbes!

— Dan heb ik om zoo te zeggen het genoeg gehad, uw buurman te zijn, mijnheer Forester! Ik ben generaal Stokes!

De jonge man scheen zijn geheugen te raadplegen, maar hij scheen zich den naam niet te herinneren.

— Dat is te zeggen — ik ben gepensioneerd met den rang van generaal, maar onder dienst heb ik het niet verder dan luitenant-kolonel kunnen brengen! hernam Raffles op bitteren toon. En ik geloof toch, dat ik mij geweerd heb! Ik was er in 1914 en ik was er in 1918 nog! Ik heb deel moeten nemen aan de verdediging van Antwerpen — tusschen haakjes onze eerste en grootste blunder — en ik heb deelgenomen aan den algemeenen opmarsch in den zomer van 1918, die leidde tot de ineenstorting van het Duitsche front!

— Dan is het mij zeer aangenaam kennis met u te maken, generaal! zeide Forester met een buiging. Ik moet u echter bekennen, dat ik mij uw naam niet herinner. Dat is echter niet zeer verwonderlijk, want de regimenten hebben elkaar daar in Vlaanderen herhaaldelijk afgewisseld. Behoort gij tot de persoonlijke vrienden van den gezant, als ik vragen mag?

— Hij kent mij ternauwernood en ik heb de invitatie alleen te danken aan de bemiddeling van een wederzijdschen vriend. Eigenlijk gevoel ik mij hier een weinig vreemd — ik heb hier in het geheel geen vrienden of kennissen!

— Sta mij dan toe, generaal, dat ik u in kennis breng met mijn oom, mijnheer Elderton, riep Forester op levendigen toon.

En tegelijkertijd wendde hij zich tot zijn oom, die juist een gesprek had aangeknoopt met tante Arabella, die zich zoozeer scheen te vermaken, dat zij een weinig van haar gewone scherpte had ingeboet en nu en dan zelfs luidkeels lachte — een bijzonderheid, die niet naliet, indruk te maken op haren verbaasden broer.

De jonge diplomaat stelde generaal Stokes en den garenhandelaar aan elkander voor en betrok, zooals van zelf spreekt, ook zijn andere, pas gemaakte vrienden in deze ceremonie.

Een oogenblik later had Raffles zijn doel voor een deel bereikt — hij sprak met tante Arabella, die zeer verheugd was, kennis te maken met een echten Engelschen generaal, die den grooten oorlog had medegemaakt.

Deze vertoonde zich van zijn beminnelijksten

kant en wist op aangrijpende wijze een schildering te geven van een veldslag, waarbij hij meesterlijk het geratel van de mitrailleurs, het sissen van de vuurpijlen en zelfs het gebulder van het grove geschut wist na te bootsen.

Tante Arabella kreeg er een kleur van opwinding door en haar vreugde en trots stegen ten top, toen de oude ijzervreter haar tot een wals uitnoodigde.

Generaal Stokes walste met de elegance van een bezemsteel, maar wat deed het er toe — zij danste toch met een echten militair, die gedurende vier jaren aan het front had gestaan!

Maar toch — de dans had haar tamelijk vermoeid en verhit en zij sloeg dan ook het aanbod van Raffles niet af, om in de souperzaal een verfrissing te gaan gebruiken.

Kirrend en lachend als een jong meisje schreed zij aan zijn arm de zaal door en trad de buffetzaal binnen, waar zich op dat oogenblik nog slechts weinig dansers bevonden.

Raffles geleidde zijn dame naar het buffet, liet zich een paar glazen champagne geven, stootte met haar aan en zeide:

— Op uw welzijn, schoone dame! En op het kostbare juweel, hetwelk daar om uw hals prijkt! Ik heb zelden zoo iets fraais gezien en ik gaf er heel wat voor, als ik eens mocht zien, hoe die groote steenen wel gezet zijn — ik heb verstand van diamanten, moet gij weten!

Nu zou tante Arabella zich misschien onder normale omstandigheden nog wel eens bedacht hebben, alvorens aan dat verzoek gevolg te geven.

Zij was echter wat opgewonden door het dansen, zij had misschien wel wat meer wijn gedronken dan goed voor haar was — kortom, zij trok een coquet mondje, maakte aanstonds het gouden kettinkje los, waarmede het sieraad om haar hals bevestigd was en stak het Raffles toe met de woorden:

— Zie daar, generaal! Gij kunt u zelf overtuigen, dat het een waar meesterstukje van juwelierskunst is!

De gewaande generaal nam het voorwerp aan, bracht het dicht voor zijn rood omrande oogen, bekeek het aan den rechterkant en zeide toen:

— Een zeer fraai stuk, Miss Arabella! Ik denk dat ik er wel 10.000 pond voor zal maken!

Met deze woorden liet hij de diamanten broche vlug in zijn zak glijden en was met een sprong als een tijger op het balkon.

Tante Arabella was zoo volkomen overrompeld door deze onverwachte handelwijze, dat zij Raffles een oogenblik in de houding van Lot's huisvrouw nastaarde, met wijdgeopenden mond en haar glas champagne in de hand.

Toen baande zich een ongearticuleerde kreet een weg over haar lippen en het glas viel rinkelend op den parketvloer in scherven.

Zooals gezegd, bevonden er zich niet veel gasten in de zaal en slechts eenigen daarvan hadden het voorgevallene kunnen gadeslaan.

Zij stonden echter op tamelijk grooten afstand en waren zelve te zeer verbluft door dezen zeer brutalen roof, dan dat zij onmiddellijk tot een achtervolging hadden kunnen overgaan.

Tot overmaat van ramp maakte de bestolene aanstalten om flauw te vallen, hetgeen de verwarring nog vermeerderde.

En toen eenige der aanwezigen eindelijk tot een achtervolging overgingen — toen was het reeds te laat.

Raffles had zijn operatieterrein goed kunnen onderzoeken en hij ijde als een haas over het balkon naar de trap.

Maar hoe snel hij deze ook afstormde — de detective daar beneden met zijn halsdoek om en zijn geruite pet op, had toch reeds iets verdachts gehoord en trad, zooals zijn plicht was, den grijsaard in den weg, die daar met zooveel jeugdige vlugheid de trap kwam afstormen.

En bijna op hetzelfde oogenblik verschenen er in de opening van de vensterdeur eenige luid schreeuwende gasten.

— Waar moet dat zoo haastig heen, vriend? vroeg de detective, terwijl hij Raffles dreigend tegemoet trad.

— Naar huis man, naar huis! antwoordde Raffles lakoniek.

De detective had waarschijnlijk nog verscheidene opmerkingen willen maken en had zeker zijn woorden door daden willen laten volgen.

Raffles gaf hem er echter den tijd niet toe, maar trof hem met een harden kaakslag tegen de kin en de man viel onderstboven als een kegel, die in volle vaart door den houten bal getroffen wordt.

Gedurende tien minuten herinnerde hij zich niets van zijn bestaan en men kon zijn hulp gerust uitschakelen.

Maar Raffles had het geroep boven aan de trap gehoord en dit spoorde hem tot grooten spoed aan.

Hij had zooveel dichtbij het prieel een nog kalen boom ontdekt, die uitmuntend geschikt was, om hem als ladder te gebruiken.

Hij snelde regelrecht op dien boom toe, die zeer dicht bij den muur geplaatst was, welke hier den tuin omgaf.

En juist toen de achtervolgers, elkander in hun haast verdringend, de onderste trede van de trap hadden bereikt, zette Raffles zijn voet op den ondersten knoest van den boom, heesch zich aan een tak op, verplaatste zijn voeten nogmaals, bereikte den rand van den muur en liet zich aan den anderen kant vallen.

Het was in deze straat nog tamelijk druk en zeker waren er eenige voorbijgangers, die wel wat verwonderd waren over de plotselinge verschijning van dezen heer met zijn spierwit haar en ongedekt hoofd in hun midden.

Raffles verloor echter geen tijd, maar snelde als een hert op een juist voorbijrijdende huurauto toe, sprong op de treeplank en riep den verbaasden chauffeur, die reeds wilde remmen, toe: — Rijd op, kerel! Een pond voor jou, als je me binnen tien minuten naar het begin van de Victoria Street rijdt.

Het is niet zeker hoe de chauffeur over deze weddenschap dacht, maar het is een feit dat hij grijnslachend den gangwissel overhaalde, en zijn wagen op de hoogste versnelling deed wegstuiven.

En het voertuig was reeds lang uit het gezicht verdwenen, toen het eerste, eenigszins bleke gelaat, toebehoorende aan een der achtervolgers, over den muur kwam gluren, en met een bevende stem aan eenige verblufte voorbijgangers vroeg, of zij soms een ouden heer met spierwit haar gezien hadden, klein en een weinig gebogen, die er met een diamanten broche ter waarde van 10.000 pondsterling van door was gegaan

Hoofdstuk VI.

De diamanten broche.

Tante Arabella was in beklagenswaardigen toestand achter gebleven.

Zij had het plan om flauw te vallen opgegeven, maar krijschte daarentegen uit volle borst, zoodat in een oogwenk de kleine buffetzaal volgestroomd was met verschrikte en nieuwsgierige gasten, die over elkanders hoofd trachtten heen te zien, om te ontdekken wat er geschied was.

Elderton en Matthews liepen vooraan, en waren bijna tegelijkertijd bij de ongelukkige dame.

De een greep haar rechter-, de ander greep haar linkerhand, draaiden dit lichaamsdeel met den palm naar boven, en klopten hierin zoo hard zij konden.

— Wat is er toch, lieve Arabella — Miss Harvey wil ik zeggen? vroeg Elderton op jammerenden toon. Voelt ge u niet wel?

— Misschien te veel ijs gegeten, Miss Arabella? wilde Matthews weten.

— Van ijs schreeuwt men niet, mijnheer! riep Elderton op vinnigen toon.

— Gij klopt haar veel te hard in de hand, misschien schreeuwt zij daarom! riep Matthews nijdig terug.

— Ik begrijp eigenlijk niet, mijnheer, waaraan gij het recht ontleent, deze dame in de handpalm te kloppen! hernam Elderton woedend.

— Ik zal deze dame in de handpalm kloppen mijnheer, zoolang het mij lust! zeide Matthews met stemverheffing.

— Maar gij klopt haar heele hand rood!

— Dat doet haar juist goed!

— Laat haar los — gij zult haar nog vermoorden!

— Laat gijzelf haar los — gij mishandelt haar!

Tante Arabella maakte een eind aan dezen belachelijken twist, door met een ruwe beweging haar handen los te trekken, en met een hysterisch, hoog stemgeluid een paar malen achtereen te schreeuwen:

— Mijn broche! Mijn broche! Mijn broche!

Nu pas bemerkten de verwonderde gasten dat het kostbare juweel niet langer fonkelde en stralen schoot op den schralen boezem van tante Arabella.

Kreten van schrik en verwondering stegen op,

en in een oogwenk riepen en tierden allen door elkander.

— De politie!

— Bel Scotland Yard op!

— Haal een detective!

— Er moet er een in den tuin zijn!

— Breng vlugzout en Hoffman druppels!

— Haal een draagbaar!

— Zet dadelijk een advertentie in de couranten!

— Laat niemand het huis mogen verlaten — iedereen moet gevisiteerd worden!

Deze laatste uitroep werd geslaakt door mijnheer Harvey, die spierwit van woede zag.

Hij had zich een weg gebaand door de gasten, stond nu voor zijn zuster, en beet haar op alles behalve vriendelijken toon toe:

— Hoe is het mogelijk, dat je je in een volle balzaal laat berooven van een sieraad van zoo groote waarde?

— Het is mij niet ontroofd — ik had het hem zelf gegeven! jammerde tante Arabella handenwringend.

— Hem? Welken hem? riep Elderton met zijn hoogste geluid.

— Dien man, dien ouden generaal — Slokum heette hij geloof ik!

— Generaal Stokes? riep Jack Forester uit, die eveneens naar voren was gedrongen. Maar dat is onmogelijk! Gij moet u vergissen, Miss Arabella!

— Ik zeg u dat het generaal Stokes was! hernam tante Arabella woest. Hij bood mij een verversching aan, hij wilde de broche van nabij bekijken, om te zien hoe de steenen gezet waren en ik, onnoozele gans die ik ben, deed haar af, en gaf hem haar! En nauwelijks had hij haar in handen, of hij vloog als een haas naar de wand en was verdwenen! Vraag het aan de bedienden achter het buffet, als gij mij niet gelooft!

Aller oogen wendden zich naar de drie bedienden en een hunner stamelde:

— Het is inderdaad zoo gegaan, als die oude dame zegt!

— Welke oude dame bedoel je, vriend? vroeg

Elderton met scherpe stem en zijn lachende bruine oogen keken den bediende met een vernietigenden blik aan. Bedoel je soms miss Arabella Harvey? Laat ik je dan zeggen, dat men over haar op een andere wijze spreekt, jij vlegel!

En omdat iedereen hem half spottend, half lachend aankeek, begon hij, om zijn verlegenheid te verbergen, met een vuurrood gelaat de hand van tante Arabella te bekloppen, waarvan hij zich met een snellen greep had weten meester te maken.

— Maar daar staat mijn verstand bij stil! riep Jack Forester uit, de eenige, die naar het scheen, zijn kalmte had weten te bewaren. Gij wilt toch niet zeggen dat die oude man, een gepensionneerd generaal nog al, vlug genoeg met dat juweel kon weggkomen?

— Het is zooals ik zeg! antwoordde tante Arabella stug. Mijnheer Elderton — laat wat ik u bidden mag mijn hand los — het is geen aambeeld!

Zonder iets te zeggen liep Forester op het nog altijd openstaande deurvenster toe, begaf zich op de waranda en keek over de balustrade.

Onder aan de trap zag hij een beweginglooze gedaante liggen.

Hij snelde de trap af, liep op de gedaante toe en herkende een der detectives, die hier op post waren gezet, teneinde een oogje in het zeil te houden.

Hij schudde den man heen en weder, die langzaam en als met moeite de oogen opsloeg en toen met een dikke stem stotterde:

— Waar ben ik? Wat is er met mij gebeurd?

— Als gij het zelf niet weet, dan kan ik u op die vraag niet antwoorden, antwoordde Forester ongeduldig en hij liet den man aan zijn lot over, want juist op dat oogenblik kwamen de achtervolgers met hangende pootjes uit den tuin terug.

Een hunner deelde zoo kort en duidelijk mogelijk aan den jongen diplomaat mede, wat er geschied was.

Forester luisterde met opeen geklemde lippen en gefronste wenkbrauwen toe en ging toen zonder een woord te spreken de trap weder op en het vertrek binnen.

Hij stak de souperzaal over, bereikte de balzaal, die daar geheel verlaten lag en waar een zonderlinge indruk gewekt werd door het spelen van het kleine orkest in de holle ruimte, verliet

de zaal weder door de breede deur die op het portaal uitkwam, stak ook dit over, opende een tweede deur, maakte licht en trad haastig op het telefoontoestel toe, dat zich op de geweldig groote schrijftafel in het werkvertrek van den gezant bevond.

— Hallo — Scotland Yard, juffrouw — vlug wat! Waarom geeft u mij geen antwoord? Ik hoor volstrekt niets!

Zijn oog viel op de geleidingsdraad en hij slaakte een gesmoorden vloek.

— Doorgesneden! De draad doorgesneden! Nu, dat is een mooi ding! Een diefstal in het huis van den Amerikaanschen gezant. Maar wie kan die duivelsche generaal nu toch wel geweest zijn?

Hij snelde weer terug en trof in de balzaal den gezant, die hem reeds uit de verte toeriep:

— Ik ga Scotland Yard telefoneeren, Forester!

— Gij kunt u die moeite besparen, mijnheer Collins! riep Forester. Ik kom juist uit uw werk-kamer — de dief heeft de teleloondraad reeds van te voren doorgesneden!

De gezant liet een hartigen Amerikaanschen vloek hooren en zeide toen schouderophalend:

— Dan weet ik ook niet wat wij er aan moeten doen! De detectives zijn voor het meerendeel den kerel al achterna — maar ik voor mij ben vast overtuigd, dat zij hem niet zullen inhalen, daartoe is zijn voorsprong veel te groot! De bestolene zegt dat generaal Stokes met het sieraad verdwenen is. Wat is dat voor nonsens?

— Het is geen nonsens, mijnheer Collins — het is de zuivere waarheid! Een paar gasten en een der bedienden in het buffet hebben het reeds bevestigd!

— Maar ik ken in het geheel geen generaal Stokes! riep de gezant woedend uit.

— Wat is dat nu? Gij moet hem toch zelf geïnviteerd hebben?

— Onmogelijk! Ik ken geen generaal van dien naam! Maar wacht, ik zal het aan Stuff, mijn secretaris, vragen!

Hij trad een oogenblik de souperzaal binnen, waar de gasten zich nog altijd verdrongen en keerde terug met een zeer bleeken en ontdanen jongen man met hoogblond haar en een bril met verbazend groote ronde glazen op den kleinen neus.

— Luister eens hier, Stuff — jij hebt alle invitatie's verzonden, nietwaar?

— Zoo is het, mijnheer! antwoordde de secretaris.

— Kun je je herinneren of je een invitatie hebt gestuurd aan een zekeren generaal Stokes?

Stuff dacht even na en schudde toen heftig ontkennend het hoofd, terwijl hij uitriep:

— Zeer stellig niet! Ik heb slechts aan drie militairen boven den rang van luitenant een invitatie gezonden — maar daar waren stellig geen generaals onder! Ook de naam Stokes is mij volkomen onbekend!

— Je ziet het! riep de gezant zegevierend uit, terwijl hij zich weder tot Forester wendde. Ik wist het wel!

— Daar begrijp ik geen jota van! mompelde Forester verbaasd. Wie kan die man dan geweest zijn?

Op dit oogenblik kwam er een bediende de zaal binnen, die uiterst verbaasd bleef stilstaan, toen hij haar geheel verlaten vond.

Hij scheen iets in de hand te hebben en kwam weifelend nader.

— Wat is er man? riep Collins hem toe.

— Er is zoeven een briefje gebracht voor een van de gasten, mijnheer! antwoordde de bediende.

Hij sloeg een blik op het adres en vervolgde toen:

— Voor miss Arabella Harvey!

— Geef hier! beval de gezant kortaf.

Hij nam het briefje uit de handen van den verbaasden bediende aan en richtte zijn schreden haastig naar de souperzaal, op den voet gevolgd door de beide andere heeren.

— Miss Harvey — een briefje voor U! riep de Amerikaansche gezant met zijn stentorstem.

Onmiddellijk werd het doodstil in de zaal.

Matthews en Elderton kwamen tegelijkertijd toesnellen om het briefje in ontvangst te nemen, maar Matthews was een jaar of twintig jonger dan zijn mededinger en dus ook vrij wat vlugger.

Hij wist het briefje te grijpen en keerde er mee naar de bestolene terug, terwijl Elderton hem een blik vol woede nazond.

— Een briefje voor U, miss Arabella! riep Matthews uit. Ik denk wel dat gij er onmiddellijk kennis van zult moeten nemen! Het staat misschien in verband met den diefstal.

De beklagenswaardige tante maakte met bevende vingers het briefje open, doorliep haastig den inhoud en viel nu met een zwak gillette

inderdaad flauw, in de armen van den overgelukkigigen Elderton, die er thans, zooals men dat noemt, als de kippen bij was geweest!

Het witte papier fladderde op den vloer naar.

Forester bukte zich, raapte het op, ontvouwde het, slaakte een kreet van woede, en riep:

Dat is al te kras!

— Lees voor, Forester! klonk de bevelende stem van den gezant.

— Zooals gij verlangt, mijnheer!

En Forester las met luide stem onder een doodsche stilte het volgende briefje voor:

Hooggeachte Miss Arabella!

Het kwam mij dezer dagen ter oore, dat gij zeer bijzonder naar een avontuur in Londen verlangdet.

Gij hebt er thans een beleefd en ik hoop dat het voldoende spannend is geweest om U de kleine teleurstelling te doen vergeten verbonden aan het verlies van uw diamanten broche.

Met de verschuldigde gevoelens van hoogachting,

John Raffles.

Het bleef geruimen tijd zeer stil in het vertrek, en men hoorde niets anders dan het zachte gefluister van Elderton, die tante Arabella ondersteunde, en haar blijkbaar met teedere woordjes weder tot het bewustzijn wilde terugroepen.

Een der bedienden van het buffet, waartegen tante Arabella geleund zat, verklaarde naderhand met de meeste stelligheid, dat hij de woorden: „kippetje, schattebout, en snoesje” vernomen had.

Maar na eenige oogenblikken barstte de gezant uit:

— Dat is het toppunt! Die geheimzinnige avonturier is dus hier geweest, in mijn huis!

— Oh, wat dat betreft, behoeft gij u niet zoozeer te verbazen, mijnheer! liet op dat oogenblik de stem van Charly Brand zich hooren, die het geheele voorval van begin tot einde had bijgewoond. Het is u misschien minder bekend, maar het staat niettemin vast, dat John Raffles zelfs tot in het paleis des konings heeft weten door te dringen, en daar zijn slag heeft weten te slaan! Als ik u zeg, dat daarenboven niet minder dan de koning van Spanje en de kroonprins van Oostenrijk tot zijn slachtoffers hebben behoord, zult gij misschien een weinig minder

verbaasd staan, dat die stoutmoedige avonturier tot zelfs uw huis heeft durven bezoeken!

— Maar wij praten te lang! Wij praten te lang! riep Forester toornig uit. Al deze nabetrachtingen dienen tot niets — wij moeten niet over den dief spreken, wij moeten hem vangen!

— Goed gezegd, mijnheer Forester! riep Harvey uit, die naar voren was getreden. Wij moeten den dief vangen! Welnu, om dat te vergemakkelijken machtig ik u, een advertentie in alle groote bladen te plaatsen, waarin ik 1000 pond sterling uitloof aan degene die de diamanten broche terug bezorgt!

— En de dief? riep Forester uit.

— Als men den dief er bij krijgt — des te beter! In hem stel ik echter minder belang! luidde het antwoord van den garefabrikant.

— 1000 pond is een heel bedrag, mijnheer Harvey!

— Dat kan waar zijn — maar de handelswaarde van de broche is op dit oogenblik twintig maal zoo groot!

Op dit oogenblik ontwaakte tante Arabella uit haar bewusteloosheid en Elderton moest tot zijn diepe smart ontwaren, dat haar verwilderde blik het eerst naar Matthews gericht was, die

aan den anderen kant naast haar had post gevat, blijkbaar vast voornemens, om zich niet in een hoek te laten dringen door een man, in wien hij aanstonds een concurrent had meenen te zien.

Zij wreef zich over het voorhoofd, en vroeg toen op klagenden toon:

— Wat is er toch gebeurd? O mijn God — nu herinner ik het mij in eens weer! Mijn broche! Mijn broche! Maar wat is dat, mijnheer Elderton — waarom hebt gij uw arm om mijn heen geslagen? Schaamt gij u niet? Laat mij onmiddellijk los!

Elderton gehoorzaamde met een schichtig gebaar, terwijl hij vuurrood werd.

Maar hij werd dadelijk vaalbleek van woede, toen hij het spottend medelijdende lachje zag, waarmede Matthews op hem neerkeek.

— Het zal een strijd op leven en dood tusschen ons worden! bromde hij tusschen de tanden. Maar ik zal de overwinning behalen, het kost wat het kost! Men heeft Arabella haar diamanten broche ontstolen — niemand anders dan ik zal die terugbezorgen, al moest ik er mijn geheele fortuin aan besteden!

Beproof ze en ge blijft rooken
J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De broche komt in goede handen.

Den volgenden dag bevatten reeds de midgedities van de meeste bladen een vetgedrukte advertentie, waarin een belooning van 1000 pond sterling werd uitgelooft, voor iedereen, die aanwijzingen kon doen, waardoor de diamanten broche van Miss Arabella Harvey weder in haar bezit zou komen.

Het spreekt vanzelf dat dezelfde bladen lange berichten bevatten, waarin melding werd gemaakt van den buitengewoon brutalen diefstal ten huize van den Amerikaanschen gezant.

Scotland Yard had onmiddellijk alles in het

werk gesteld om den dief te achterhalen — maar deze centrale van het Londensche politiecorps wist maar al te goed, dat het haar zeer moeilijk, zoo niet geheel onmogelijk zou vallen, den brutalen roover in handen te krijgen.

Want hij heette John Raffles, en nog nimmer was Scotland Yard er in geslaagd hem na zulk een stoutmoedigen roof in handen te krijgen.

Zij behoefde er volstrekt niet op te rekenen, dat hij zich zou verraden door het juweel haastig van de hand te doen, want Raffles kon zijn tijd rustig afwachten en liet er soms jaren over ver-

loopen, alvorens de kostbaarheden, die hij zich toeëigende, te vervreemden en dan meestal op duizenden kilometers afstand van de plek, waar ze werden gestolen.

Toch begon men plichtmatig met het onderzoek, zonder de minste hoop, dat het iets zou opleveren.

De chauffeur van de huurauto, welke Raffles gedurende tien minuten gebruikt had, kwam zich uit eigen beweging aanmelden, maar de man kon volstrekt niets anders mededeelen, dan dat hij zijn vreemden passagier naar het begin van de Victoria Street had gebracht, dat hij blootshoofds was geweest, toen hij instapte, maar een groote pet had gedragen toen hij zijn wagen weder verliet, dat hij hem een pond fooi had gegeven en dat hij haastig in een duistere zijstraat was verdwenen.

Dat was alles en het was bitter weinig, dat zal men moeten toegeven!

Men ging de voetstappen in den tuin onderzoeken, maar ook dat leverde volstrekt niets op, want er hadden minstens zes personen op dezelfde plek heen en weer geloopt.

Een beschrijving van het uiterlijk van den zoogenaamden generaal bracht de politie geen stap verder, want zij wist maar al te goed, op welk een meesterlijke wijze Raffles zich wist te vermommen.

Er was een enkel punt, dat haar aanvankelijk eenige hoop gaf op een gunstig resultaat en dat was de omstandigheid, dat Raffles er van op de hoogte was geweest, dat Miss Arabella Harvey verklaard had, schertsenderwijze misschien, in Londen gaarne een avontuur te willen beleven.

Maar toen het bleek, dat dit gezegde was geuit in tegenwoordigheid van een half honderd personen, waarvan er zeer velen dien zonderlingen wensch verder ruchtbaar hadden gemaakt — toen ontviel aan de politie ook dit steunpunt.

Het was omstreeks twee uur in den middag, toen Elderton zich bij de familie Harvey liet aandienen, in het hotel Cécil.

Hij moest van den portier vernemen, dat Miss Arabella zich zoeven naar Scotland Yard had begeven, teneinde daar haar verklaringen af te leggen, vergezeld door haar nicht en Jack Forrester, maar Josuah Harvey bleek op zijn kamer te zijn.

Hij trad dus de logeerkamer van den garenfabrikant, een weelderig gemeubeld vertrek,

binnen, wierp zijn hoed op een stoel, zuchtte diep en zeide:

— Een treurige zaak, Harvey — een zeer treurige zaak! Ik geloof, dat de politie met de handen in het haar zit — en ik vraag mij af, hoe ik zelf dan wel moet slagen, om de gestolen broche terug te krijgen!

— Was je dat dan van plan? vroeg Harvey, met een medelijdend schouderophalen.

— Natuurlijk was ik het van plan! riep Elderton bijna woest uit. Als ik dat nog niet eens over had voor mijn aanstaande vrouw...

Op het hooren van deze woorden draaide Harvey langzaam zijn schrijfstoel, waarin hij gezeten was, een halven slag om, teneinde zijn handelsvriend vorschend aan te zien en vroeg toen langzaam:

— Heb ik je goed verstaan, Elderton? Wil je mijn zuster tot je vrouw maken?

— Dat wil ik! antwoordde Elderton. Zij is juist voor mij geschikt! Wij sympathiseeren op menig gebied met elkander — zij houdt van spinazie, ik ben er dol op — zij kan Wagner niet uitstaan, hij maakt mij krankzinnig — zij vindt golf de heerlijkste sport van de wereld, ik ben er aan verslaafd! Zij wil in een schouwburg graag huilen, ik ben niet tevreden als mijn zakdoek niet kletsnat is, wanneer ik weer op straat sta, kortom — wij zijn als het ware voor elkander geschapen! Je weet, dat ik het om het geld niet doe — dat zweer ik je! Wat is hierop je antwoord, Harvey?

— Dat zal ik je zeggen, mijn waarde Elderton! Om je de gulle waarheid te zeggen, heb ik er nooit aan gedacht, eenigen invloed uit te oefenen op de keus van mijn zuster! Persoonlijk zou ik niets liever willen, dan in jou mijn aanstaanden zwager te begroeten — maar ik vrees, dat je achter het net vischt!

— Dat ik — achter het net visch? herhaalde Elderton op schorren toon. En zijn bruine oogen schenen te worden omfloersd. Wat meen je daarmee?

— Wel — er is een ander!

— Wie dan?

— Harry Matthews!

— Maar het is hem te doen om haar geld! riep het kleine, ronde mannetje wanhopig uit. Zij is veel ouder dan hij — zij schelen minstens acht jaren! Hij heeft geen cent — hij zit tot over de ooren in de schuld!

— Dat is alles zeer goed mogelijk, arme kerel — maar ik heb den indruk gekregen, dat mijn zuster aan hem de voorkeur geeft!

— Dan — dan daag ik hem uit! Dan duel-leer ik met hem! Dan zal ik hem mijn degen door het lichaam jagen! riep Elderton, ten top-punt van woede en wanhoop. Zij zullen samen ongelukkig worden, Harvey, daar kun je niet aan twijfelen!

Harvey gaf niet aanstonds antwoord, maar trommelde met zijn potlood op den rand van het groote schrijfbureau.

Na eenigen tijd zeide hij:

— Je kunt gelijk hebben, Elderton. Jij kent dien Matthews natuurlijk beter dan ik — en mijn zuster kent hem in het geheel niet. Zij maakte pas gisteren kennis met hem, maar hij schijnt dadelijk grooten indruk op haar te hebben gemaakt. Het valt niet te ontkennen dat hij een zeer knappe kerel is, wel in staat om een vrouwenhart in vuur en vlam te zetten!

Elderton wilde iets zeggen, maar op dat oogenblik werd de deur opengeworpen en tante Arabella stoof binnen als een stormwind, zeer opgewonden en door Alice op den voet gevolgd.

Zij scheen haar broeder en den bezoeker niet eens op te merken, maar liep als een woedende tijgerin heen en weder en barstte ten slotte uit:

— O die ezels! Die leeghoofden! Zij zullen er niets van terecht brengen! Zij hebben mij willen troosten en mij willen gewinnen aan het denkbeeld, dat ik mijn heerlijke, mijn verrukkelijke broche nooit meer terug zou zien! Tegen Raffles schijnt hier niemand opgewassen te zijn! Wat een land! Wat een politie! Zij zitten daar als zoutzakken, kijken mij medelijdend aan en zeggen dat er niets aan te doen is! O, mijn arme broche, mijn lieve broche!

Uitgeput door de emotie liet tante Arabella zich op een stoel neervallen en drukte haar zakdoek tegen de oogen.

Elderton kwam schuchter op haar toe en zeide op zachten, troostenden toon:

— Gij moet het hoofd niet laten hangen, Miss Arabella — wie weet, keert zich alles nog wel ten goede!

Tante Arabella hief met een ruk het hoofd op, keek Elderton woedend aan en beet hem toe:

— Praat geen onzin, Elderton! Je weet wel beter, man! Nooit, nooit krijg ik mijn broche terug! O, ik overleef het niet!

Elderton haalde eveneens zijn zakdoek te voorschijn en bette er zich het voorhoofd mee, terwijl hij radeloos van den eenen voet op den anderen sprong en zachtjes kreunde, als iemand die door hevige kiespijn geplaagd wordt.

— En ik kwam nog al hier — om — ach Miss Alice, zoudt gij mij niet het groote genoegen willen doen, even, heel eventjes maar de kamer te verlaten? Ik heb — het geldt een zeer ernstige zaak — en ik moet bepaald met uw vader en met uw zuster — met uw tante bedóel ik — — —

— Stil maar, mijnheer Elderton! viel Alice hem glimlachend en met een ondeugende schittering in de oogen in de rede. Ik ga al heen — maar ik kom over een kwartier terug, om het resultaat te vernemen!

En vlug huppelde ze naar de deur.

Maar op den drempel keerde zij zich nog eens om en riep op den natuurlijksten toon van de wereld, het blozend gezichtje naar haar vader gekeerd:

— Dat vergat ik nog bijna, Pappi! Jack Forester heeft zoeven gevraagd of ik zijn vrouw zou willen worden — en hij zette zoo'n ongelukkig gezicht, omdat hij vreesde dat ik hem zou afwijzen, dat ik maar ja heb gezegd!

En meteen was zij verdwenen en de deur viel dicht.

Harvey keek met groote oogen naar de dichte deur, vervolgens naar zijn zuster, ten slotte naar Elderton en hakkelde toen:

— Die dekselsche meid! Dat is zoo haar gewoonte — zij plaatst je altijd voor een voldongen feit! Wat zeg jij er van, Arabella!

— Ik zeg dat de jongen haar trouwt uit spijtigheid! antwoordde tante Arabella met een zuur glimlachje. Het was duidelijk dat hij vrees op mij had, maar ik heb hem te verstaan gegeven, dat ik mijn blikken reeds elders had laten vallen!

— Op mij? vroeg Elderton gretig, terwijl hij haastig op haar toetrad.

— Op jouw, Elderton? zeide tante Arabella zeer verbaasd. Daaraan heb ik nu nog nooit gedacht, om je de gulle waarheid te zeggen!

— Maar heb je dan nog in het geheel niets gemerkt? jammerde de kleine garenhandelaar wanhopig. Mij dunkt dat ik toch duidelijk mijn ziels-toestand heb verraden! Ik — ach, Arabella, maak het mij toch een beetje gemakkelijker! Ik

heb zoeven aan Harvey om je hand gevraagd!

— Wel, dat is prachtig! viel tante Arabella uit. Zou het niet meer in de lijn van de logica hebben gelegen, dat je die hand allereerst aan mij vroeg? Mij dunkt dat ik er toch over te beschikken heb!

— Dan vraag ik ze — dan vraag ik ze! stotterde Elderton zenuwachtig. Ik vraag je plechtig je hand, Arabella! Ik weet zeker dat ik je gelukkig zal kunnen maken! Op den keper beschouwd, ben ik toch niet zoo heel leelijk ook! Ik ben rijk — je zult alles hebben wat je hart begeert! En ik zou je nemen, op mijn woord van eer, ook al gaf Harvey je geen cent mee!

Die laatste mededeeling scheen dan toch indruk op tante Arabella te maken.

Zij kwam langzaam naar den pretendent toe, nam hem van het hoofd tot de voeten op en vroeg toen langzaam:

— Meen je dat in vollen ernst, Elderton? Heb je mij lief ter wille van mijzelf?

— Op mijn woord als fatsoenlijk man!

Tante Arabella dacht nog even na en riep toen vastberaden uit:

— Wij zullen den knoop doorhakken! Eerlijk gezegd vind ik je niet onaardig — ik mag je zelfs graag lijden! Je bezorgt mij mijn broche terug — den dag daarna trouwen we in Gretna Green!

Elderton slaakte een kreet als een Indiaan, maakte een geweldigen luchtsprong — maar toen drong de droeve werkelijkheid zich weder aan hem op en hij zei op treurigen toon:

— Je eischt wel heel veel van mij, Arabella! Ik geloof dat de vroegere ridders, die slechts een draak behoefden te verslaan, het heel wat gemakkelijker hadden! Maar toch — ik zal mijn uiterste best doen! Ik zal trachten dien Raffles op te sporen en ik zal hem bevelen, ik zal hem dwingen, mij het juweel weder af te staan!

Hij had zijn hoed genomen en was al bij de deur, toen hij zich nog eens omkeerde en er aan toevoegde:

— Al zou ik er 200.000 dollars voor moeten betalen!

En met die woorden verliet Elderton het vertrek, teneinde zijn geluk te gaan beproeven.

Hij moest het zich zelf echter bekennen, dat zijn kansen al zeer slecht stonden en dat zijn Dulcinea hem een voorwaarde had gesteld, die bijna onmogelijk te vervullen was.

Want hoe zou hij kunnen slagen, waar zelfs de beste detectives onomwonden hadden verklaard, dat zij de zaak als hopeloos beschouwden, nu Raffles de hand in het spel had gehad?

Het was dan ook in een tamelijk mistroostige stemming, dat Elderton in zijn auto stapte en zich weder naar zijn huis liet rijden, dat hem somber en troosteloos voorkwam, toen hij het naderde en tegen den grijzen voorgevel opkeek.

Hij stapte gedachteloos uit de auto en ging over het breede grintpad door den voortuin op de huisdeur toe.

Men had hem zeker reeds zien aankomen, want een bediende in een eenvoudige livrei opende hem de deur.

Hij nam overjas en hoed van zijn meester in ontvangst en zeide toen:

— In de ontvangkamer zit iemand op u te wachten, mijnheer!

— Een bezoeker? vroeg Elderton gemelijk. Wat wil die van me?

— Dat weet ik niet, mijnheer! Hij zeide, dat hij u heel goed kende en een zeer belangrijke zaak met u te bespreken had. Hij is er nog geen vijf minuten. Ik zeide dat gij uit waart gegaan, maar hij gaf ten antwoord, dat gij zeker ieder oogenblik zoudt kunnen terugkeeren.

— Hoe wist de man dat? riep Elderton verbaasd uit. Nu, ik zal het wel zien. Heeft hij zijn naam genoemd?

— Neen. Hij zeide, dat die er niet op aan kwam. Hij was een oude vriend van u en hij wilde u eens verrassen!

— Ik ben niet gesteld op dat soort verrassingen! bromde Elderton. Nu, ik zal hem maar even te woord staan!

Hij stak de vestibule in haar geheele breedte over en opende de deur van de ontvangkamer.

Daar zat, eenzaam en geduldig, een oud heer, eenvoudig gekleed, met een grooten bril op den gebogen neus.

Hij had een reusachtige parapluie bij zich en leunde met beide handen over elkaar gevouwen op dit voorwerp, dat hij als een zwaard tusschen de knieën geklemd had.

Hij keek over zijn grooten bril heen den binnentredenden Elderton vriendelijk aan, maar scheen volstrekt geen aanstalten te maken om op te staan.

De garenhandelaar keek den bezoeker stom verwonderd aan en zeide toen op boezen toon:

— Wat heeft dat te beteekenen, mijnheer? Mijn bediende zegt mij daar, dat gij een oud vriend van mij zijt, die mij iets van belang heeft mede te deelen — en ik ken u in het geheel niet — ik heb u nooit van mijn leven gezien!

— Jawel, mijnheer Elderton, dat hebt gij wel, antwoordde de bezoeker met een krakende, maar niet onaangename stem. Gij herinnert het u alleen maar niet.

— Hoe heet gij dan? Wie zijt gij? vroeg Elderton ongeduldig.

— Mijn naam doet er voorloopig in het minst niet toe — en ik ben een goed vriend van u, werkelijk! Ik ben hier gekomen om u van dienst te zijn in een zaak, die u zeer ter harte gaat, dat weet ik zeker.

Elderton keek zijnen bezoeker zeer verbaasd aan en hernam toen, terwijl hij ging zitten:

— Nu, daar ben ik zeer benieuwd naar! Ik kan mij met den besten wil van de wereld niet voorstellen, wat een mij geheel onbekend man mij voor diensten kan bewijzen! Gij ziet er in het geheel niet uit als een grappenmaker anders zou ik denken, dat gij mij hier voor den gek komt houden — en ik wil u zeggen, dat ik er niet de man naar ben, ongestraft een loopje met mij te laten nemen!

— En toch wordt dat loopje met u genomen, mijnheer Elderton, hernam de bezoeker zeer bedaard. Maar stel u gerust — het is een zeer aangenaam loopje — gij zult er later, als gij met miss Arabella gehuwd zijt, nog met veel voldoening aan terugdenken, daarvan ben ik overtuigd!

Elderton sprong weder van zijn stoel op, alsof hij door een slang was gestoken en keek den ander woedend aan.

Toen barstte hij uit:

— Wie heeft u het recht gegeven, den naam van die dame te noemen — en in dit verband nog wel? Ik verbied u, haar naam hier ter sprake te brengen!

— Het spijt mij, mijnheer Elderton, maar aan dien wensch kan ik geen gevolg geven, hernam de bezoeker steeds even bedaard. Miss Arabella speelt namelijk een zeer voorname rol in hetgeen ik hier met u heb te verhandelen! En het is immers een publiek geheim, niet waar, dat gij de zuster van uwen handelsvriend naar het altaar wilt geleiden?

— Ik ontken het niet! zeide Elderton, terwijl

hij onrustig op zijn stoel heen en weer schoof. Ik kan mij alleen volstrekt niet begrijpen, wat zij met uwe komst in mijn huis te maken heeft!

— O, meer, veel meer dan gij denkt, mijnheer Elderton! Miss Arabella en niemand anders leverde mij juist de reden, u hier een bezoek te maken! Wij zeiden zoeven, dat gij met haar wilt huwen — er is echter een bezwaar, want de dame in kwestie heeft voorwaarden gesteld! Gij kijkt mij zoo verbaasd en wantrouwend aan en vraagt u af hoe ik dat kan weten, want het werd ternauwernood een half uur geleden verhandeld in een goed gesloten kamer van het hotel Cecil. Toch weet ik het! Ik heb namelijk geluisterd — in een aangrenzend vertrek!

— Daarmee houdt alles op! viel Elderton woedend uit. Ik weet eigenlijk niet wat mij belet u aanstonds door mijn bediende op straat te laten werpen!

— Uw eigenbelang belet u dat, mijn waarde heer! gaf de bezoeker kalm ten antwoord. Luister maar verder. Ik ken dus de voorwaarde — gij moet het juweel terugbezorgen, dat die onbeschaamde John Raffles aan miss Arabella heeft ontstolen! Gij beseft natuurlijk zeer goed, dat het een zeer zware, bijna onmogelijke taak is en toch hebt gij die op u genomen, bewogen door uwe groote liefde! Wel, dat heeft mij sympathiek tegenover u gestemd! Ik houd van mannen, die het onmogelijke durven beproeven! Gij hebt een belooning verdiend — en gij zult ze hebben — hier is de diamanten broche!

En de bezoeker stak de hand uit — en op zijn handpalm schitterde in duizend vonken het kostbare juweel!

Elderton keek er naar, alsof hij een spookverschijning zag en richtte toen langzaam en met een angstige uitdrukking op zijn gelaat, zijn blikken op het gezicht van den bezoeker, die hem rustig glimlachend aanzag.

Hij bette zijn voorhoofd met zijn zakdoek en stotterde toen heesch:

— Wat is dat? Wat heeft dat te beteekenen? Wat moet ik daarvan denken?

— Denk er heelemaal niets van, mijnheer Elderton en grijp dadelijk de gelegenheid bij de haren! zeide de vreemdeling op overredenden toon. Gij hebt het nu in uw hand uw geluk te maken.

— Gij hebt gelijk! Wat kan het mij schelen, hoe gij aan dit juweel gekomen zijt! riep Elderton uit. Geef het mij!

En reeds stak hij zijn bevende hand naar de broche uit.

Maar de deftige oude heer had zijn hand snel terug getrokken en zeide op spottenden toon:

— Een oogenblik, mijn waarde heer! Het is natuurlijk niet mijn bedoeling, u dit kostbare stuk ten geschenke te geven! Denkt gij soms, dat ik mij al die moeite om niet heb gegeven?

— Dus — zijt gij de dief? hakkelde Elderton, wit als een laken.

— Ja. Ik ben John Raffles! Neen, werp maar geen schuwe blikken naar de deur! Gij moet wel begrijpen, dat gij niet met een kind te doen hebt! Ik heb natuurlijk mijn maatregelen genomen en zij zijn afdoende, geloof mij! Er is hier geen telefoon — en al was er wel een, dan zou ik u toch geen gelegenheid geven, er gebruik van te maken! Roepen zou ik u ontraden — mijn revolver zou sneller zijn dan uw bediende! En nu kort beraden, mijnheer Elderton, zonder tijd te verbeuzelen! Gij hebt in de hotelkamer de som van twee honderd duizend dollar genoemd, welke gij er voor zoudt over hebben, om het juweel van Raffles afhandig te maken — welnu, ik ben met de helft tevreden! Verlies niet uit het oog, dat ik u daarmee een grooten dienst bewijs! Even goed had ik de kostbare diamanten kunnen losmaken, ze jaren bewaren en ze pas veel later verkoopen! Begrijpt gij dat?

— Ik begrijp het! mompelde de ongelukkige Elderton, die niet wist of hij waakte of droomde.

— Goed zoo! half begrepen is bijna gedaan! hernam Raffles, die geen oogenblik zijn kalmte had verloren. Stemt gij toe?

Elderton dacht slechts kort na.

Hij berekende snel zijn kansen.

Als hij met Arabella huwde, dan kwam het juweel als het ware toch weder in de familie en daarvoor moest hij wat overhebben.

Het had volstrekt geen doel, hier den strijd met Raffles te gaan aanbinden — zooveel zelfkennis bezat Elderton wel.

Hij moest dus wel van twee kwaden het minste kiezen — en hij deed het!

— Ik stem tõe! zeide hij schor, met een schichtigen blik op de zware revolver, waarmee Raffles als gedachteloos speelde. Ik zal u een cheque schrijven!

— Geen cheque, mijn waarde heer! hernam Raffles glimlachend, die papieren zijn te gevaarlijk voor een man in mijn omstandigheden! Contanten, als ik u verzoeken mag! Ik weet toevallig, dat er zich in uw brandkast op dit oogenblik een bedrag van ruim honderd duizend dollar bevindt, in Engelsch geld en bestemd om een deel der contractueele verplichtingen jegens Harvey na te komen! Ja, ja — Raffles weet veel! Ik ga met u mede, dan kunt gij het geld dadelijk storten!

Zuchtend om een steen te vermurwen, stond Elderton op en trad met zijn bezoeker het aangrenzende vertrek binnen, waar een reusachtige brandkast stond.

En tien minuten later verliet Raffles het huis van Elderton, met honderd duizend dollar in zijn zak.

Drie maanden later trad de gelukkige Elderton met miss Arabella in het huwelijk!

De volgende aflevering (No. 439) bevat:

DE ROODE HUURAUTO.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCH TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF
GEVESTIGD 1885